faşizmi kurmaya yönelik adımlar engellenecektir

görev başına

GENÇ ÖNCÜ

aylık siyasi gençlik dergisi/sayı 8, ocak 1979

BU SAYIDA

contents

monthly political review for youth

faşizmi kurmaya yönelik adımlar engellenecektir

görev başına

GENÇ ÖNCÜ

aylık siyasi gençlik dergisi/sayı 8, ocak 1979

12 SAYI SONUNDA CİLT KAPAKLARI ÇIKARILACAKTIR.

GENÇ ÖNCÜ

GENÇ ÖNCÜ YAYINLARI
1) GENÇLİK ÖRGÜTLENMESİNİN İLKELERİ VE TÜRKİYE (2. BASKI TÜKENDİ, 3. BASIM YAPILIYOR)
2) İŞÇİ SINIFI HAREKETİ VE GENÇLİK ... 10 TL.
3) BULGARİSTAN İŞÇİ SINIFININ ÖNDERİ VE DÜNYA GENÇLİĞİNİN ÖĞRETMENİ DİMİTROV (ALBÜM)

GENÇ ÖNCÜ: Aylık Siyasi Gençlik Dergisi • Sahibi: Abdurrahman Atalay • Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Halim Bulutoğlu • Teknik Sekreter: Osman Çutsay • Adres: Necatibey Cad. 54/23 Demirtepe/Ankara • Fiyatı: 10 TL, Abone 6 Aylık: 60 TL Yıllık 100 TL, Yurt dışı 2 katıdır • Posta Çeki No'su: 109614 • Baskıya hazırlayan. Çığ. Yayıncılık 179704 • Baskı: Daily News Web Ofset •

Yazışma Adresi: Necatibey cd. 54/23 Demirtepe/Ankara
Tel: 29 82 60

GÖREV BAŞINA

CHP ağırlıklı hükümetin ülkemizin nereye götürülmek istendiğine ve terörün, katliamların nereden kaynaklandığına doğru teşhis koyamaması onu sıkıyönetim ilan etmek noktasına getirmiştir. CHP ağırlıklı hükümet bir yanda dev boyutlardaki faşizm ile son derece dar, etkisi yok denecek kadar az bilinçli veya bilinçsiz burjuvazinin ekmeğine yağ süren bireysel terörizmi aynı kefeye koymuştur. Kendisi, döğüşen kardeşleri sabırla uslandırmaya çalışan ağabey havalarındadır.

Faşizm dayatmıştır. CHP'nin aczini, anlaşılamayan körlüğünü gördükçe daha çok dayatmıştır. Hiç bir zaman iktidar olamayan hükümet boyun eğmiştir.

Sıkıyönetime vesile olan Kahramanmaraş olayları konusunda İçişleri Bakanı'nın açıklaması hükümetin körlüğünün en açık delilidir.

Sıkıyönetim kaldırılmalıdır. Çünkü sıkıyönetim hükümetin iktidarsızlığının sonucudur. Bütün yetkiler elinde iken, gerektiğinde en geniş biçimde ordudan yardım alırken ortaya bu sonucun çıkması hükümetin fiilen istifası demektir.

Olaylar tahmin edilemeyen bölgelerde, bilinmeyen kişilerce çıkarılmamaktadır. Elazığ'da, Malatya'da, Maraş'ta, Sivas'ta olayların olacağı, sağır sultanın bile tahmin edebileceği bir iştir. Ama bakıyoruz olayların boyutunun büyümesine normal zamanlarda önlem alınmaması, başlangıçta etkin önlemler alınması yerine seyirci kalınması neden olmaktadır. Sivas'ta bir müdür raporlu olduğu için uzun süre müdahale edilmemiştir. Maraş'ta sadece hükümet binası vatan toprağı sayılmış, burası korunmuştur. Yüzden fazla kişiyi ev ev, sokak sokak katlederek, gösterilen kişilere başbakanın deyimi ile insanlık gösterilmiştir. Katillerin üstüne gidilmemiş, olaylar sadece izlenmiştir.

Sıkıyönetimin ortaya çıkış nedeni ne olursa olsun, sonuçta nereye geldiği işçi ve emekçi sınıflarca çok iyi bilinmektedir. Sıkıyönetim işlevi ve niteliği "komutanların iyiniyetini" çok çok aşan bir durumdur. Bugün demokrasiyi korumak için en kilit göreve İçişleri Bakanlığına getirilmiş İrfan Özaydınlı da bir dönem Sıkıyönetim Komutanlığı yapmıştır. Diğer bölgelerden farkı üç-beş nurcunun daha fazla tutuklanmasıdır. Başkaca hiç bir farkı olmamıştır.

Bugün ülkemizde yasal hükümetin dışında, açık olmayan bir iktidar odağı gözlenmektedir. Bu iktidar odağı açık bir biçime bürünebilmek için bugüne kadar olduğu gibi bugünden sonra da provokasyonlara ve yeni tertiplere başvuracaktır. Ve sıkıyönetimin varlığı onun için birçok açıdan olumlu bir ortam yaratabilir.

Gizli iktidar odağı neler yapabilir?

Bu soruyu sadece faşist partinin ve yandaşlarının yeni olaylar çıkarmasıyla açıklamak çok basit bir yanıt olur. Bugüne kadar kendi dar dünyalarında yaşayan, şablonlarla düşünen, sınıflararası güç dengesini değerlendirmeyen sözde sol grupların "gıdıklanması" önemli bir görev görecektir. Faşizm bu amacını gerek doğrudan sızmaları, gerekse bu grupların eylem anlayışları sayesinde rahatlıkla gerçekleştirebilir.

Orduya veya siyasilere yönelik suikastler, faşizme karşı tepki diye kitleleri bilinçlendirmeye ve onları örgütlemeye yönelik olmayan eylemler, aktif mücadele diye kitle eylemlerini kontrol edilemeyecek biçimde genişletmek ve bunlar gibi nice işler faşistler tarafından körüklenecek ve değerlendirilecek durumdadır.

Bizler uygulamalardan sıkıyönetimi değil, onun yönetici durumunda olan iktidarı sorumlu tutarız. Eğer belirli bir yönde etkilemek istiyorsak bu taleplerimiz sıkıyönetime yönelik değil, hükümete yönelik olacaktır. Bunun tersi çok yanlış olur ve ters sonuçlar doğurur.

Bilimsel sosyalistler her dönemkinden daha ağır görevlerle karşı karşıyadırlar.

Birinci görevimiz örgütsel çalışmamızı güçlendirerek hızlandırmaktır. Bilimsel sosyalist ilkelerle yürüttüğümüz gençlik hareketimizin sürekliliği esastır. Örgütümüz her şartta çalışmalarını sürdürme kararlılığı içinde olacaktır. Bu yüzden olayların ulaşabileceği boyutları da gözönüne alarak önlemleri almamız gerekir.

Demokratik haklarımıza sonuna kadar sahip çıkmamız gerekir. En az kaybı hesaplayarak çalışmak gerekir ama, bu bizi kesinlikle eylemsizliğe itmemelidir.

Yığınlar içinde faşizmi ve onun kullandığı yöntemleri, CHP'nin uyguladığı yöntemlerin tehlikeli sonuçlarını yaygınlaştırmalıyız. Ne görünüm altında olursa olsun baskı tedbirlerine karşı çıkmalıyız.

Antifaşist eylemi diğer örgütlerle kuracağımız kitlesel ve örgütlü mücadeleyi temel alan birliklerle güçlendirmeliyiz. Bugün ülkemizde ilerici güçler faşizmi geriletebilecek nitelikte etkin eylemler yürütebilecek güçtedirler. Bu gücümüzü gelinen aşamaya göre sonuna kadar kullanmalıyız.

Antifaşist mücadelede CHP tabanını ve olayların ciddiyetinin farkında olan yöneticilerini uyarmak, onlarla ortak eylem geliştirmek çok önemli görevlerimizden birisidir. CHP hükümetini girdiği yanlış yoldan çıkarabilme doğrultusunda etkili olacaktır.

Genç Öncü bütün gücü ile böylesi çalışmalar içinde olmayı, onlara yöneltilen saldırılara sanki kendisine yapılmış gibi karşı çıkmayı ve zor durumdaki kişi ve örgütlere yardımcı olmayı tarihi bir görev bilir.

Faşizm ilericilerin, demokratik hak ve özgürlüklerin korunması için oluşturduğu duvara çarpacaktır.

Görev başına...

GENÇ ÖNCÜ
Gn. Bşk. **abdurrahman atalay**

MARAŞ OLAYLARINDA FAŞİZMİN İĞRENÇ YÜZÜ BİR KEZ DAHA YAŞANDI

Maraş'ta faşist güçlerce gerçekleştirilen soykırımı niteliğindeki katliam uzun süredir Türkiye'nin dört bir yanında ve özellikle doğu illerinde düzenlenen operasyonun son halkasını oluşturmuştur. Faşist hareket öteden beri planlarını böylesi operasyonlarla faşist bir yönetime zemin hazırlamak üzerine kurmuştu. Faşist partinin başkanı her düzenlenen saldırı ve katliamlar ardından ortaya çıkıp bir sıkıyönetime gerek olduğu demeçlerini veriyordu. Sıkıyönetime zemin hazırlayacak olayların ise ancak geniş çapta yankı yapacak ve nefret uyandıracak eylemlerle gerçekleştirilebileceğini hesaplıyorlardı. Olayların ardında kendilerinin parmağının apaçık belli olması ise kendi açılarından pek kaygı verici durum değildi. Hükümetin tutumunun faşist güçlerin üzerine gitmemek biçiminde somutlandığı bilinmekteydi. Hükümet sözcüleri olayların ardında "milliyetçilik" kisvesini bürünmüş bulunduğunu söylemekten öte bir adım atmıyorlardı. Hemen her olayın ardında MHP ve yandaşı faşist örgütlerin parmağı tespit ediliyordu ama bu örgütlerin kapatılması, yöneticilerinin tutuklanması doğrultusunda adım atılmıyordu. Bu durum ise faşist güçleri alabildiğine cesaretlendiriyor, daha büyük boyutlu operasyonlara girişmek için harekete geçiyorlardı. Doğu illerinde alevi-sünni, Kürt-Türk ayrımının körüklenmesi ve bu ayrıma dayanan kışkırtıcılık olayların daha büyük boyutlara sıçratılması için zemin hazırlamaktaydı. Hemen hemen 1 yıldır doğu illerinde özellikle faşist parti ve yandaşı gizli açık örgütlerce böylesi bir plan uygulamaya konulmuştu. Bugüne kadar ise bu plan büyük ölçüde yerine getirildi. Bütün doğu illeri 1 yıldır çapı gittikçe büyüyen olaylara sahne oldu. Malatya, Sivas, Elazığ, Kars vb. birçok ilde onlarca kişinin katledilmesi ile sonuçlanan olaylar meydana geldi. Bütün olaylarda ayrımcılık ve buna dayanan kışkırtıcılık baş faktör olarak kullanıldı. Olaylar bu nokta ön plana çıkarılarak başlatılıyor ve temel olarak ilerici, demokrat sosyalist güçlere yöneliyordu.

Maraş olayları benzeri bir planın daha ustalıklı birbiçimde uygulanmasıyla başlatıldı. Maraş'ta böylesi bir plan aslında Malatya ve Sivas olaylarının hemen akabinde başlatılması düşünülmüştü. Ancak polisin gerçekleştirdiği bir baskın bu planın ertelenmesine neden oldu. Yaz ortasında bir eve düzenlenen baskın sonucunda ETKO (esir Türkleri kurtarma ordusu) adlı faşist örgütün eylem programları ve kullanacağı bombalar ele geçirildi. Bombalar üzerinde nerelere atılacağı yazılı biçimde bulunmuştu. Bu baskın sonucunda Maraş MHP milletvekilinin oğluda yakalandı. Maraş MHP milletvekilinin oğlunun Maraşta faşist saldırganlığın önde gelen isimlerinden biri olduğu biliniyordu.

Bu baskın faşist güçlerce düzenlenmesi planlanan saldırı operasyonunun ertelenmesine neden oldu. Ama faşistler bu olaydan sonra geri çekilmediler. Planlarının zeminini oluşturacak çalışmalara devam ettiler. Köylere gidip bildiri dağıttılar, alabildiğine bir ilericilik ve alevilik düşmanlığı yaptılar. Halkı tahrik etmeye çalıştılar. Malatya ve Elazığ'da "komünistlerin camileri yaktığını ve müslümanları öldürdüğü" yalanını alabildiğine yaygınlaştırmaya çalıştılar. Kısacası uzun süredir Maraş ve köylerinde uygulanacak planın hazırlıkları gerçekleştirildi.

ATILAN BOMBA VE OLAYLARIN BAŞLAMASI

Olayların başlatılması için 19 Aralık gecesi seçildi. 19 Aralık Salı gecesi "Güneş Ne Zaman Doğacak" adlı faşist içerikli bir filmin gösterildiği sinemada bir patlama oldu. Patlama tahribat etkisi olmayan yalnızca ses çıkartan bir madde ile gerçekleştirilmişti. Sinemada bulunan faşistler "komünistler bomba attı" yaygarasıyla dışarıya fırladılar. Şehir içinde gösteri yaptılar, çeşitli yerlere saldırdılar, polisle çatıştılar, halkı galeyana getirmeye yönelik eylemlerde bulundular.

Planın birinci perdesi tamamlanmış. "komünistlerin saldırganlıkları" ispatlanmıştı. Sıra gericileride peşlerinden sürükleyecek eylemlerin başlatılmasına gelmişti. Önce ilericilerin oturdukları bir kahvenin bombalanmasıyla işe başlandı. Ardından Sanat Lisesi'nde öğretmen olan iki ilerici okuldan çıktıktan hemen sonra kurşun yağmuruna tutuldular. Olaya öğrenci-öğretmen uyuşmazlığı sonucu meydana gelmiş görüntüsü verilmeye çalışıldı. Saldırıya uğrayan iki öğretmenden biri okul disiplin kurulu üyesiydi. Kurşunlayanlardan biri ise aynı okulun öğrencisi olup disiplin kuruluna sevkedildiği biliniyordu. Olaya bu görüntü verilmeye çalışılmıştı ama böylesi bir saldırının olacağı olaydan iki gün önce biliniyordu. MHP Genel Merkezinden böylesi bir saldırıyla olayların başlatılacağı direktifinin MHP örgütüne verildiği yaygın bir söylenti haline gelmişti. Ancak emniyet görevlileri düzenlenecek saldırıya karşı hiçbir somut önlem almamışlardı.

Kurşunlanan öğretmenlerden Hacı Çolak olay yerinde öldü. Diğer öğretmen ise Maraş Devlet Hastanesine kaldırıldı. Olay 17.30 sıralarında meydana gelmişti. Saat 24.00'e kadar hastanede nöbetçi baştabip bulunduğu halde yaralı öğretmene hiç bir müdahalede bulunulmadı. Nöbetçi baştabip, MHP yandaşı olduğu bilinen Çetin Diker'di. Yaralı öğretmen tıbbi müdahalede bulunulmadığı için saat 24.00 sıralarında öldü.

CENAZE VE FAŞİST SALDIRI

Öldürülen iki ilerici öğretmenin cenazesinin kaldırılması için ilerici, demokrat kişi ve örgütler Cuma sabahı toplantılar. Cenaze namazının kılınacağı Ulucami'ye doğru yürüyüşe geçildi. Bu sırada cenaze namazının kılınacağı Cami çevresinde faşistler zaldırı planlarının geri kalan kısmını uygulamak için yoğun bir hazırlık içine girmişlerdi. Cami'ye giden yolun sağ tarafından bulunan Kale'ye ve sol tarafında bulunan Kanlıdereye silahlı faşistler mevzilenmiş Cami kapısı tutulmuş Cami'den şehre giden yol ise köylerden kışkırtılarak getirtilen kişiler yığılmıştı, Cenaze Camiye yaklaştığı sırada, Cami karşısında bulunan kalabalık, "komünistlerin ve alevilerin cenaze namazını bu camide kıldırmayız" diyerek kortej üzerine saldırıyı başlattılar. Bu saldırıyla birlikte, Kale ve Kanlıderede mev-

zilenmiş faşistler otomatik silahlarla topluluk üzerine kurşun yağdırmaya başladılar.

Olaylar faşitlerce istenen aşamaya gelmişti. Cenazeyi korumakla görevli polis ve jandarma ne faşistler hazırlıkyaparken ve nede olay sırasında hiç bir önleyici girişimde bulunmamıştı. Cenazeye katılanlar bu saldırı üzerine Yörükselim mahallesine çekildiler. Yörükselim mahallesi ilericilerin yoğun olarak bulunduğu bir mahalle durumundaydı.

Cenazeye katılanlar geri çekilirken, köylerden getirilmiş olan gericiler ve görevlerini tamamlamış silahlı faşistler şehir içinde yağmalamaya giriştiler. Duvarlarına ve camlarına MHP arma ve sloganları yazılmamış olan ve gerici faşist kalabalığı alkışlamayan tüm işyerlerinin camları kırıldı, eşyaları tahrip edildi.

SALDIRI YOĞUNLAŞIYOR

I. gün faşistlerce planlandığı biçimde "başarıya ulaşmıştı" Şimdi olayların boyutlarının büyütülmesi için çalışma yapmak gerekiyordu. Bu görevin yerine getirilmesi için ise Maraş'ın AP'li belediye başkanı Ahmet Uncu tüm olanaklarını ortaya seriyordu. Saat sabah 8 den itibaren Belediye hoparlöründen bir gün önceki olaylarda ölen bir faşistin cenazesi için halkın toplanması çağrısı yapıldı. Çağrı 2 saat sürekli tekrarlandı. Yeterli kalabalığın toplanması üzerine faşistler cenazeyi bir tarafa bırakarak ilericilerin yoğun olarak bulunduğu alevi mahallerine saldırıya geçtiler. Yörükselim mahallesi silahlı faşist güçler tarafından sarıldı. Mahalleye uzun menzilli silahlarla, ateş ediliyordu. Bu otomatik ve uzun menzilli silahların ise emniyet teşkilatında bulunan faşist polislerce binaların damlarına kurulduğu söyleniyordu.

Faşistlerin bu saldırısı sırasında hoparlörlerden valiliğin sokağa çıkma yasağının ilan edildiği bildirisi okunmaya başlanmıştı. Ancak bu çağrının gereklerini yerine getirecek ve faşistleri dağıtacak hiç bir önlem valilikçe alınmamıştı.

Yörükselim mahallesine yöneltilen saldırı diğer mahallelerede sıçratıldı. İlericilerin azınlıkta olduğu mahallelerde tam bir kırım operasyonu başlatılmıştı. Tespit edilen evlere giren faşistler kadın çocuk demeden tüm önlerine gelenleri öldürdüler. Maraşta tam bir ~~soykırımı~~ gerçekleştiriliyordu. Faşist cellatlar Hitler yöntemlerinden daha vahşi yöntemlerle saldırıyorlar, kurşunluyorlar, yakıp yıkıyorlardı. Olayların bu boyutlara ulaşacağı çok önceden bilindiği halde Valilik ve Hükümet görevlileri yeterli güvenlik önleminin alınması doğrultusunda somut çaba içine girmemişlerdi. Olaylara tüm güvenlik görevlileri seyirci kalıyordu. Olayların başlamasından ve katliam yüksek boyutlara eriştikten sonradır ki yardımcı birlikler Maraş'a giriyordu. Bu canice saldırılar sonucunda yüzlerce yurttaş hayatını kaybetti.

Yeterli önlemler almayan, faşistlerin uzun süredir yürüttükleri hazırlıkları zamanında görüp engellemeyen hükümet bu olaylardan faşistler kadar sorumludurlar. Hükümet yetkilileri olayların başlatıcısının "aşırı solcular" olduğunu söyleyecek kadar gaflet içine düşmüşlerdir. Onlar olayların başlatıcısı durumundaki MHP'lilerle ortak bildiri yayınlayıp "anarşiye karşı ortak mücadele edilmesini" bildirecek kadar büyük bir ihanet içine girmişlerdir.

CHP hükümeti bugün faşistlerin oyuncağı durumundadır. Daha bir ay önce sıkıyönetim istiyor diye kapatılması için soruşturma açtırdığı MHP'nin istediği şeyi kendisi yerine getirmiştir.

Bugün özgürlükleri koruyacağım diye iktidara gelen CHP iktidarının demokratik hak ve özgürlüklerimize en büyük darbeyi vurduğu günler yaşıyoruz. CHP iktidarının konumu üzerine Bilimsel Sosyalistler tarafından çok önceden beri yaptıkları tespitler fazlasıyla doğrulanmaktadır. Gelişmeler bu anlamda bir sürpriz olarak karşılanmamaktadır. Maraş olaylarında yaşanan faşizmin kanlı girişimlerinin Türkiye çapına yayılması engellenecektir. Faşizmin ne olduğu konusunda Maraş olayları son derece öğreticidir. Faşizmin kanlı girişimleri ve saldırıları karşısında gerilenmeyecek, demokratik mevziler terkedilmeyecektir.

OLAYLAR

23 Aralık Cumartesi günü faşistler, birgün önce tahrip ettikleri işyerlerini bu defa yakmaya başlıyorlardı. Tespit edilen tüm işyerleri ve ilerici kuruluşlar tek tek benzin dökülerek yakılıyordu. Şehrin her yanında alevler ve dumanlar yükseliyordu. AP İl Merkezi de bu saldırılar sırasında yakılan binalar arasındaydı. AP İl Merkezinin bir kat altında bulunan iki işyerinin yakılması sonucunda yangın AP il merkezine de sıçramış, bina tamamen harebeye dönmüştü.

Saldırıların yoğun olarak yöneltildiği Yörükselim mahallesinin dışında diğer mahallelerde bulunan ilericiler ve alevilerin evleri faşist saldırganlığın baş hedefi durumuna getirilmişti. Bu evler önce benzin dökülerek yakılıyor, ardından, yangından kurtulmak için dışarı çıkanlar kurşuna diziliyordu. Bu vahşi saldırı sonucunda, genç, ihtiyar, kadın, çocuk onlarca kişi, ya kurşunların hedefi olmuş, ya da yanmıştı.

Olayların tertipleyicisi ve yürütücüsü olan Maraş MHP milletvekili ile olayları durdurmak için ortak açıklama yapan CHP Maraş milletvekilinin ağabeyinin sahibi bulunduğu yağ fabrikası da faşist saldırganlarca yakıldı. Fabrika yakıldığı sırada içeride 20 kadar işçi çalışmaktaydı. Saldırganlar fabrikayı ateşe verdikten sonra çevrede mevzilendiler. Çıkan işçileri, diğer yerlerde yaptıkları gibi kurşunlayacaklardı. Bu saldırganlığın önlenmesi ve işçilerin hayatının kurtarılması için valiliğe telefon edildi. Ancak valinin verdiği cevap: "Benim yetkim yok, ben karışmam" biçiminde oluyordu. Aynı cevap Emniyet Müdürlüğünce de veriliyordu. Yangının söndürülmesi için itfaiye çağrılmıştı. Ancak itfaiye arabası çevrede bekleyen faşistlerin engellemeleri sonucu olay yerine yaklaştırılmadı. Bu defa jandarma komutanlığı telefonla arandı. Telefonla arka arkaya üç kez olaya müdahale edilmesinin istenmesi ve üçünde de kuvvet gönderileceği söylenmesine rağmen, jandarma olay yerine gelmemişti. Ancak dördüncü aramadan yarım saat sonra olay yerine jandarma kuvvetleri geldiler. Yangın başladıktan 5 saat sonra faşistler çevreden uzaklaştırıldılar.

TEPKİLER

Maraş'ta faşist cellatlarca düzenlenen katliam, yurt çapında büyük tepki topladı. Birçok ilerici, demokrat kişi ve örgütler yayınladıkları bildirilerde, düzenledikleri basın toplantılarında, Maraş'ta yüzlerce yurtseverin katledilmesinin, faşistlerin insanlık dışı yüzlerini çok daha açık biçimde ortaya çıkardığını vurguladılar.

25 Aralık Pazartesi günü, İstanbul, Ankara, İzmir ve diğer birçok ilde, yüksek ve orta öğretim kurumlarında olayları protesto etmek için, forumlar toplandı, yürüyüşler yapıldı ve derslere girilmedi.

Ankara'da aralarında Tüm-Der, TÜTED, TÖB-DER, GENÇ ÖNCÜ'nün bulunduğu demokratik kitle ve gençlik örgütleri ortak basın toplantısı düzenlediler. Birçok demokratik kitle örgütü, yaygın bildiri dağıtımıyla, olayların baş sorumlusunun, MHP ÜGD gibi faşist örgütler olduğunu ve bu örgütlerin kapatılması gerektiğini dile getirdiler. Faşist katliama karşı tepkinin, örgütlü kitle gösterisine dönüştürülmesi için, demokratik kitle örgütleri yöneticileri, İstanbul'da bir araya geldiler.

Faşist katliama karşı tepkinin üst boyutlara ulaşması ve kitlesel gösterilere dönüştürülmesi girişimlerinin başlaması, Maraş'ta faşist saldırganlığa karşı gerekli tedbirleri almayan iktidarı, kolaylıkla 13 ilde sıkıyönetim ilan ettirebiliyordu. Faşist katliamın sorumluları olan MHP ve yandaşı faşist örgütleri kapatmak için hiçbir girişimde bulunmayan iktidar, olayların durdurulamadığı bahanesiyle, ilerici, demokrat güçleri baskı altına almak demek olan sıkıyönetim ilanına razı oluyordu.

Ancak, sıkıyönetimin ilan edilmesi, faşist saldırganlığa karşı kitlesel tepkinin ortadan kaldırılmasını uzun boylu sağlayamayacaktır. İnsanlığın yüzkarası olan faşistler, işçi ve emekçi sınıflarımız önünde, hesap vermekten kurtulamayacaklardır. Demokratik hak ve özgürlükler sonuna kadar korunacak, anti-faşist mücadele sürdürülecektir.

Sıkıyönetimin ilanından sonra, Maraş katliamını protesto etmek için Genç Öncü Ankara Şubesi'nin dağıttığı bildiri, bu konuda son derece önemli bir örnek oluşturmuştur. Bu olumlu girişim, ilerici gençlik hareketinin hak ve özgürlüklerden en ufak bir geri adım atmayacağının göstergesidir.

Demokratik hak ve özgürlüklerin ayaklar altına alınmasına izin verilmeyecek, silahlı saldırıların ve Maraş katliamının baş sorumluları faşist güçlerden hesap sorulacaktır.

15 genç öncü üyesi gözaltına alındı

Genç Öncü Ankara Şubesi, Maraş'ta düzenlenen faşist katliamı protesto etmek için binlerce bildiri dağıttı. Bildiri dağıtımının sıkıyönetim ilanından iki gün sonra kitlesel bir biçimde gerçekleştirilmesi bir başka açıdan önem taşıyordu.

Polis birçok bakımdan önem taşıyan bu girişimi engellemek için fazla gecikmedi. Bildiri dağıtan 15 Genç Öncü üyesi göz altına alındı. Gözaltına alınma işleminde hiçbir gerekçe gösterilemiyordu. Bildiri için Ankara Savcılığından izin alınmıştı. Tek söyledikleri artık bu iznin geçerli olmadığı, sıkıyönetim yasalarına göre, bildiri dağıtımının yapılamayacağı idi. Genç Öncü üyeleri 20 saat gözaltında tutuldular. Daha sonra ise savcılıkça 'şimdilik'' kaydıyla serbest bırakıldılar.

Bu somut girişim, özgürlükleri korumak için ilan edilen sıkıyönetimin, özgürlükleri nasıl koruyacağının ilk göstergesi olmuştur. Ancak bu tür engellemeler Genç Öncü şubelerinin demokratik mücadelelerini sürdürmelerini engelleyemeyecektir.

FAŞİZME YÖNELEN ADIMLAR KARŞISINDA MÜCADELEMİZİ YÜKSELTELİM

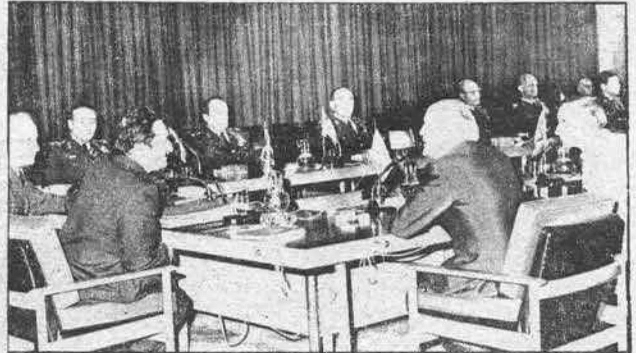
CHP hükümetinin aldığı kararla sıkıyönetim ilan edildi. Sıkıyönetim 13 ilde iki ay süreyle uygulanacak. Sıkıyönetim kapsamına giren iller İstanbul, Ankara, Kahramanmaraş, Adana, Elazığ, Erzurum, Erzincan, Gaziantep, Kars Malatya, Sivas ve Urfa olarak belirlendi. Bu illerin faşist saldırıların yoğun olarak sürdürüldüğü iller olduğu biliniyor. Böylelikle faşist saldırganlık amacına ulaşmış oluyor. Faşist Hareket Partisinin yöneticileri öteden beri sıkıyönetim ilan edilmesini istiyorlardı. Bu isteklerinin gerçekleştirilmesi için düzenledikleri saldırıların boyutlarını her geçen gün artırıyorlardı. MHP'ce düzenlendiği ve yürütüldüğü açıkça belli olan, hatta bunun böyle olduğu Başbakanca da açıklanan Maraş katliamından sonra sıkıyönetim ilan edilmesi son derece düşündürücüdür. Olayların hükümeti güçsüz gösterip sıkıyönetim ilan edilmesini sağlamayı amaçlayan MHP'ce çıkartıldığını söyleyen bir iktidarın bu partinin isteğini yerine getirip sıkıyönetim çağrısı yapması hesabı kolay kolay verilemeyecek bir yola girildiğinin hatırlatılması gereğini ortaya çıkarmaktadır. Bugün CHP iktidarı tehlikeli ve sonu olmayan bir yola adım atmış bulunmaktadır.

İktidar sözcüleri sıkıyönetim kararının olayların durdurulamayacak boyuta ulaşması üzerine alındığını ileri sürmektedirler. Bugünkü ortamın olağandışı bir ortam olduğu ve bu ortama son verilmesinin olağan tedbirlerle mümkün olamayacağını belirtmektedirler. Bunun için de sıkıyönetim ilanının zorunluluğunun doğduğu açıklanmaktadır. Bir diğer deyişle hükümet yetkilerini büyük ölçüde sıkıyönetim komutanlarına teslim ederek, bu ortamdan çıkılması ve normale dönülmesi sağlanacaktır. Böyle bir ortamdan nasıl "normale dönüldüğü" 12 Mart deneyiyle yaşanmıştır. 12 Mart muhtırası ve ardından ilan edilen sıkıyönetimin olayları nasıl durdurduğu belleklerde taptazedir. Düzenlenen provokasyonlar, ardından yapılan balyoz harekatları, demokratik hak ve özgürlüklerin ayaklar altına alınması, işkenceler, hiç bir gerekçeye dayanmayan tutuklamalar çok iyi bilinmektedir, ilerici ve demokrat güçler tarafından.

İktidar sözcüleri sıkıyönetimin demokratik hak ve özgürlüklere dokunmayacağını, tersine demokratik hak ve özgürlüklere yöneltilen saldırıyı engelleyeceğini söylemektedirler. Bunun ne tür bir aldatmaca ve uyutmaca olduğu yine 12 Mart döneminde yaşanmıştır. 12 Mart muhtırası sonrasında hem komutanlıkların ve hem de hükümet söz-

12 Mart 1971. Cevdet Sunay, Faik Türün ve diğerleri. Ne yaptıkları biliniyor.

1978 – B. Ecevit, İrfan Özaydınlı ve diğerleri. Ne yapılacağı biliniyor.

12 Mart muhtırasından sonra "özgürlükler" böyle korunmuştu.

1978 - Şimdi "özgürlükler" nasıl korunacak?

cülerinin yaptıkları açıklamalarda da hak ve özgürlüklere dokunulmayacağı, bunların korunup geliştirileceği bildirilmişti. Hatta o dönemde bugünkünden daha ileri olarak bir takım reformların yapılacağı da açıklanmıştı. Daha sonra gelişen olaylarda ve uygulamalarda hak ve özgürlüklerin nasıl korunduğu yaşandı.

Düne, 12 Mart dönemine gitmeye, anıları canlandırmaya gerek yok, uygulamaların alacağı boyutları görmek için. Bugün uygulamaya konulan önlemler arasında temel hak ve özgürlükler arasında bulunan dernek kurma, bildiri dağıtma, toplantı ve gösteri yürüyüşü yapma haklarının ortadan kaldırılması bulunmaktadır.

Bu tür uygulamaların genişletilerek süreceğini tahmin etmek için falcı olmaya gerek bulunmamaktadır. Bugünkü gelişmeler temel hak ve özgürlüklerimize yönelen bir saldırı durumundadır. Bugünkü uygulamalar baştan Anayasaya ters düşmektedir. Temel hak ve özgürlüklere yöneltilen bir saldırının anayasa gereği olduğunu söylemek, çocuk kandırmaktan öte birşey değildir.

Ülkemizde son günlerde artan terör olaylarının ve katliamların baş sorumlusu MHP, ÜGD ve benzeri faşist örgütlerdir. Bunun böyle olduğu hemen her olayın ardında adı geçen faşist örgüt yöneticilerinin parmağının bulunmasıyla somutlanmaktadır. Bugün yasalarda var olan hükümler ise yöneticileri cinayet şebekesi haline gelmiş örgütleri kapatmak ve dağıtmak için yeterlidir. CHP iktidarı yetkililerince olayların ardında MHP ve yandaşı faşist örgütlerin parmağının olduğu açıklanmıştır, ama yasalarda var olan hükümler bu örgütlere karşı işletilmemiştir. Bu yönde ilerici ve demokrat güçlerin sürekli uyarıları dikkate alınmamıştır. Devlet içine yuvalanan faşistlerin atılması için son derece geniş olanaklar varken, bunlardan yararlanılmamıştır. Bu pasif ve beceriksiz tutum elbette faşistleri cesaretlendirecek, daha büyük eylemlere yöneltecektir. Elbette bu pasif tutumla olayların üstesinden gelmek mümkün olmayacaktır.

Şimdi ise iktidar yetkilileri olayları durdurmak için olağan ve yasal tedbirlerin yeterli olmadığını ileri sürmektedirler. Bu mazeret değildir. Bu verilecek hesaptan kurtulmak için savunulacak şey değildir. Eğer bu hükümet olayları önleyememişse, bu yasal önlemlerin yetersizliğinden değil, iktidarın faşist güçler karşısında bu yasal önlemleri yeterince uygulayamamış olmasındandır.

Bugünkü iktidar artık iktidar olmaktan çıkmıştır. Sıkıyönetimin 2 ay sonra kaldırılacağını sanmak boşuna hayal kurmaktır. CHP iktidarı daha önce de söylediğimiz gibi yetkilerinin büyük bölümünü sıkıyönetime devrederek hükümet etme görevini yitirmiştir.

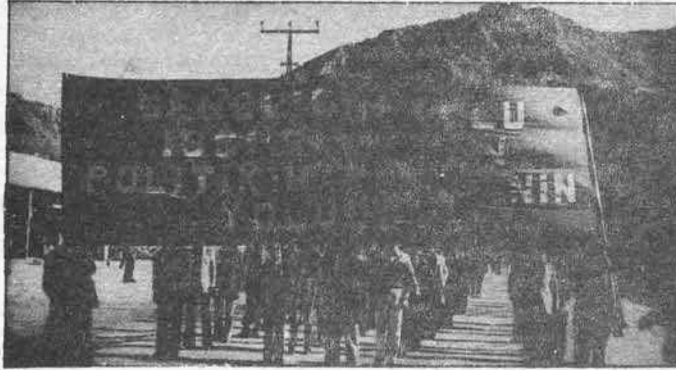
Bugün sıkıyönetim ilanının savunulacak bir yanı olamaz. İlericiler, demokratlar böylesi bir girişimi hoş karşılayamazlar. Antidemokratik girişime karşı çıkılmalıdır. Yasal haklar sonuna kadar savunulmalıdır. Demokratik kazanımlar terkedilmemelidir. Bu gidişe en kısa bir dönemde dur denilmelidir. Bugün ilericiliğin temel şartı budur. Anayasaya ters düşenler, kişi hak ve özgürlüklerini ayaklar altına alanlar bugün onlardır. Bu girişimlere karşı çıkmak ise, bir insanlık görevidir.

Bugün uygulamaya sokulan olağandışı önlemlere bir son verilmelidir. Cinayetlerin ve katliamların baş sorumlusu MHP ve yandaşı örgütler kapatılmalıdır.

Faşizme yönelmiş adımlara karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmek için ileri!..

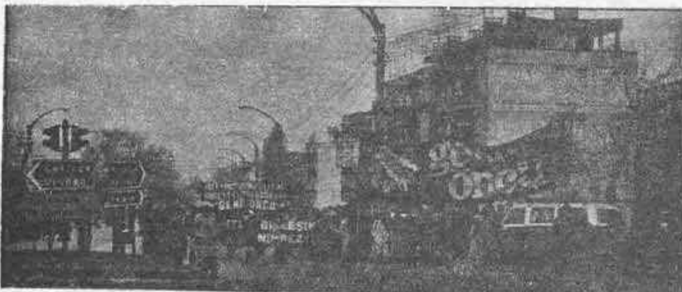
Gizli ve açık faşist odaklar dağıtılmalıdır!

FAŞİZME KARŞI MÜCADELE YÜKSELİYOR

İlimizdeki Demokratik Kuruluşların yapmış oldukları toplantılar sonucu almış oldukları ortak kararla ilişikte örnekleri olan Basın Bildirilerini dağıtmışlardır.

Dağıtılan bildiriler iki amaç taşıyordu.

1- Faşist Hareket Partisi Lideri Türkeş'in ilimize gelmesini protesto.

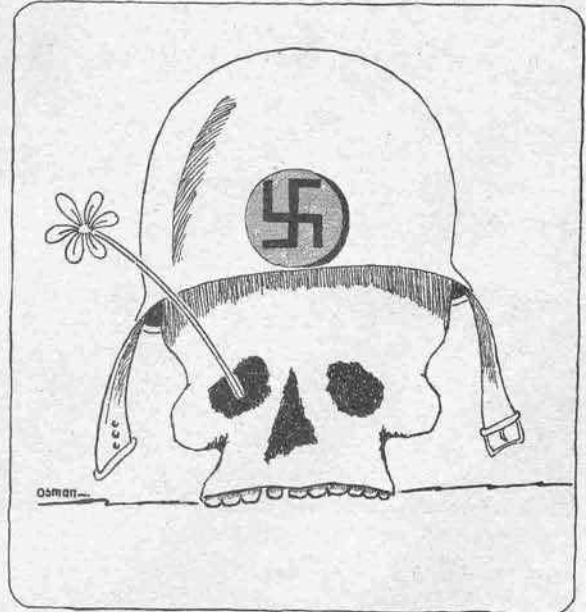
2- Hükümetin anti-demokratik baskı ve yasa uygulamalarını protesto.

Demokratik kuruluşların ortak eylemiyle ilimizde onbinlerce bildiri dağıtıldı. Bu arada faşist cinayetleri önleyemeyen hükümet ve emniyet yetkilileri bildirilerin dağıtılmasını önlemeye kalkarak bildiri dağıtanlara saldırarak bir kısmında gözaltına aldılar.

2 Aralık günü Adana'ya gelmesi gereken Faşist Türkeş'in gelemeyiş nedeni ne olursa olsun aralarında Gençliğin İşçi Sınıfının Politik Hareketinin ışığında yürüyen örgütü GENÇ ÖNCÜ'nün de bulunduğu Demokratik Kitle örgütlerinin Anti-Faşist platformda bir araya gelmesi ve ortak eylemlerde bulunması sevindirici ve de Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm mücadelesinde ileri bir aşamadır.

YAŞASIN ANTİ-FAŞİST GÜÇ VE EYLEM BİRLİĞİ

ADANA
Basın-Yayın-Propaganda
Bürosu

FAŞİST TÜRKEŞ ZONGULDAK'A SOKULMADI

DEMOKRATİK GÜÇLERİN BİRLİĞİ FAŞİZME BURSA' DA DA GEÇİT VERMEYECEKTİR

MEHMET ALAYBEYOĞLU

Unutmayacağız! Faşizmi ezeceğiz;

FAŞİST KATİLLER BİR ÜYEMİZİ KATLETTİLER

Faşist katiller 19 Aralık 1978 günü Mehmet ALAYBEYOĞLU kardeşimizi arkadan kalleşçe vurarak katlettiler.

Mehmet yoldaşımız 19 Aralık günü bir arkadaşının evinden çıkıp, tüp almaya giderken saat 15.30 sularında Sümer mahallesinde Sümer sinemasının yakınında yedi sekiz kadar faşistin saldırısına uğradı. Bir süre faşistlerle boğuşan kardeşimiz önce ellerinden kurtulmayı başardı, ancak arkadan (sırtından) yediği tek kurşunla yaşamını yitirdi.

Mehmet kardeşimiz 24 yaşında idi. Gündüz çalışıp gece öğrenimini sürdürüyordu. Ayrıca Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm mücadelesinde yeri doldurulamıyacak bir militandı.

İlimizin Kadirli ilçesine bağlı Mürfet bucağının Karapınar köyünden olan Mehmet ALAYBEYOĞLU yoldaşımız gerek çalıştığı iş yeri Sıtma Savaş Enstitüsünde, gerekçe okuduğu Eğitim Enstitüsünde Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm mücadelesinde en ön saflarda yerini alırken, iş yerinde de gösterdiği iş disiplini ile müdürünün dahi taktirini kazanmıştı.

Mehmet kardeşimiz nişanlı idi, nişanlısı da Genç Öncü üyesi idi ve cenaze töreninde Mehmet'imizin Parti kimlik kartını taşıma direnç ve onurunu göstermişti.

İki ay içinde yitirdiğimiz onuncu şehitimiz Mehmet ALAYBEYOĞLU'nun bırakmak zorunda kaldığı onurlu bayrak yeni Mehmet'lerle daha yükseklere çıkarılacaktır.

Mehmet'imizin katillerinden er veya geç ama mutlaka hesap sorulacaktır.

Mehmet ALAYBEYOĞLU kardeşimizin acısını yüreğimize, anısını aklımıza gömdük.

MEHMET'İMİZİ UNUTMAYACAĞIZ
FAŞİZMİ EZECEĞİZ.

ADANA
Basın Yayın Propaganda Bürosu

FAŞİST KATİLLER HEDEFLERİNİ İYİ SEÇİYORLAR

Faşistler ilimizde sürdürdükleri kanlı cinayetlere bir yenisini daha ekleyerek 18 Aralık 1978 günü ilimiz KÖY-KOOP ve Ziraat Mühendisleri Odasu şubelerinin başkanı olan Akın ÖZDEMİR'i katlettiler.

Onurlu bir demokrat olarak Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm mücadelesinde yerini alan Akın ÖZDEMİR özellikle ilimizdeki Demokratik kuruluşların güç ve eylem birliği yapması yolunda bıkmadan usanmadan uğraşı veriyordu.

Anti-faşist olduğu kadar Maoizme ve Goşizme karşıda mücadele veren Akın ÖZDEMİR işçi sınıfının, kır yoksulu köylülerin ve tüm emekçi halkın yiğit bir savaşçısıydı ve özellikle mesleği gereği bölgemizdeki çeltik ağalarına karşı mücadele vererek onların kirli yüzlerinin açığa çıkmasında önemli katkılarda bulunuyordu.

Akın ÖZDEMİR'in Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm mücadelesindeki yerini iyi bilen GENÇ ÖNCÜLER bu yiğit militanı unutmayacaklardır.

Tüm Devrimci şehitlerin olduğu gibi Akın ÖZDEMİR'in katillerinden mutlaka hesap soracağız.

FAŞİZMİ EZECEĞİZ

ADANA
Basın Yayın Propaganda Bürosu

GENÇ ÖNCÜ: BİRECİK'TE SOSYALİZMİN SESİ

GENÇ ÖNCÜ Birecik Şubesi kuruluş işlemlerini tamamladıktan sonra Birecik gençliğinden geniş bir katılımla açılış toplantısı yaptı. Toplantıda Şube Başkanı açış konuşması yaptı, çeşitli gösteriler düzenledi. Birecik Şube Başkanı yaptığı konuşmada, GENÇ ÖNCÜ'nün genel ve örgütsel özelliklerini, çalışma ve mücadele biçimlerini anlattı. Konuşmasını "Yolumuz işçi sınıfının politik hareketinin yoludur diyen GENÇ ÖNCÜ'nün örgütlenmesini hiç bir güç durduramıyacaktır. Birecik'te de bilimsel sosyalist gençlik örgütünü kuruyoruz... Birecik'te de kurulan örgütle bilimsel sosyalistler bir mevzi daha kazandılar. Bunu ileriye, daha ileriye tüm Türkiye'de ileriye götüreceğimizden kimsenin kuşkusu olmasın." diye sürdüren Şube Başkanı tüm katılanlarla birlikte yaşasın sosyalizm, yaşasın GENÇ ÖNCÜ diye bitirdi.

GENÇ ÖNCÜ dergisi olarak Birecik'li GENÇ ÖNCÜLERE mücadelelerinde sonsuz başarılar diliyoruz.

KIRIKKALE'DE FAŞİZME GEÇİT VERİLMEYECEK, EZİLECEKTİR!

9 Aralık gecesi Kırıkkale'de örnek bir anti-faşist gösteri düzenlendi. TÖB-DER, TÜTED, GENÇ ÖNCÜ Kırıkkale Şubelerince ortaklaşa düzenlenen 'Demokrasi İçin Güçbirliği' gecesi öncesi Kırıkkale toplantıyı duyuran afişlerle donatıldı. Mavili, beyazlı afişler geçtiğimiz hafta içinde GENÇ ÖNCÜ'ye silahlı saldırı düzenleyen faşist çetelerin yüreğine büyük korku saldı. Gecenin düzeni, güçlü anti-faşist içeriği ve görkemi, geceye konuk olarak katılan İŞÇİ KÜLTÜR'ün gösterilerinin güzelliği; Kırıkkale'de ilerici, sosyalist güçlerin yeni ve büyük bir adımını oluşturdu.

Geceyi açış konuşmasını aktardığımız GENÇ ÖNCÜ Genel Yönetim Kurulu Üyesi ve Şube Başkanı Mehmet Gülle'nin de belirttiği gibi Kırıkkale'de başarılan bu güçlü anti-faşist gösteri "faşizme karşı demokrasi güçlerinin en geniş birliği" yolunda atılmış büyük bir adımdır.

MEHMET GÜLLE'NİN KONUŞMASINDAN

"İlerici Demokrat Yurtsever Sosyalist Arkadaşlar,

Gecemize hoş geldiniz.

Faşizmin yıllardan beri örgütlü olduğu ilçemizde, ilk kez böylesine bir gece yapılmaktadır. Böylesi bir gece diyorum. Çünkü Kırıkkale'de çok gece yapıldı. Ancak 3. demokratik kitle örgütünün beraberliğinde yapılan bu gecenin önemi ve anlamı çok daha büyüktür kanımca.

"Gecemiz faşizme karşı demokrasi güçlerinin somutta birliğinin gecesidir. Bu tür gecelerin daha da genişletilmiş şekilde devam etmesi, yine çeşitli eylemlerde demokratik güçlerin en geniş eylem birliği içten dileğimizdir. Örgütümüz Genç Öncü bu konuda üzerine düşen görevleri yapmaya hazırdır.

(....)

"Demokrasi güçlerinin birliği, önce en alt birimlerde ortak iş yapmakla başlar. Bireysel terörcüler ve maocular dışında bir tek demokrat ilerici sosyalist birlik dışı bırakılamaz. Kim ne görüş ve ad altında olursa olsun, birliği zarara uğratacak unsurlar en acımasızca mahkum edilmelidir.

(.....)

YURDUN HER YERİNDE

GENÇ ÖNCÜLER

GERİCİ YASALARA

KARŞI DİRENİYOR

***CHP hükümetince hazırlanıp uygulamaya** konulan yeni öğretim yönetmeliklerine **karşı** yurdun her yerinden direniş sesleri geliyor. Toplumsal gelişimin durdurulabileceği inancıyla hazırlanan bu geriliklerden birisi olan orta öğrenim disiplin yönetmeliğine karşı GENÇ ÖNCÜ'nün tüm şubeleri üyeleri aracılığıyla bu gericiliği durdurma eylemlerine başladılar. Aşağıda bu amaçla Menemen ve Samsun şubelerinin hazırlayıp dağıttığı bildirilerden alıntıları bulacaksınız.*

"Arkadaşlar, faşist baskı ve cinayetleri sağ-sol çatışması diye göstermek bu gerekçelerle işçi ve emekçilerin örgütlenme hakkını sınırlamaya kalkmak yurdumuzu emperyalist-kapitalist ilişkiler ağı içinde tutarak, bunalımların aşılacağını beklemek, kişi ve konut dokunulmazlığını zedelemek, yerli yabancı tekelci burjuvazinin ekmeğine yağ sürmektir.

"Faşist odakların üzerine azimle gidilip, bu cineyet şebekeleri dağıtılmadıkça en azından gerekli huzuru sağlamak olanaksızdır.

"Yurdumuzdaki tüm demokratik toplumsal muhalefetin beklediği faşist odakların dağıtılmasıdır.

'Bu durumda ülkemiz gençliğine düşen görev örgütlü güç oluşturmak ekonomik-demokratik hakları savunarak daha ileri mevzilere götürmektir.

(.....)

"Bir yandan gençlik öğrenci gençliğe indirgenip işçi ve köylü gençlik ihmal edilirken, gençliğin ekonomik-demokratik taleplerinden yoksun yaldızlı nutuklarla ayağı yere basmayan sözlerle gençlik maceraya sürüklenmeye, faşist baskı ve teröre gerekçe hazırlanmaya çalışılıyor.

"Diğer yandan kendilerini işçi sınıfının tek yandaşı sayıp, güya maceracı olanlara karşı olduğunu söyleyip gençliğin önüne politik sloganlar koyanlar ise sonuçta, aynı şekilde gençlik kitlesinden kopup maceracılığın kucağına sürükleniyorlar.

"Tüm bu olumsuzluklar bilimsel sosyalist gençleri karamsarlığa yılgınlığa itemez. Çünkü onlar bilirler ki, işçi-köylü-öğrenci gençlik ergeç doğru hedefler etrafında örgütlenecektir. İşçi sınıfımızın politik örgütü öncülüğünde yürüyen GENÇ ÖNCÜ bu anlayışla görev başındadır."

(.....)

"Arkadaşlar,

* Faşist cinayetlerin, baskı ve saldırıların durdurulabilmesi için
* En doğal hakkımız olan can güvenliğimiz için,
* Okullarımızda demokratik bir eğitim için,
* En insancıl, en yalın düşüncelerimizi savunabilmemiz için,
* Ekonomik mücadelemizi başarıya ulaştırabilmemiz için,
* Kısacası şu yaşanası dünyada insanca yaşayabilmemiz için,

tüm anti-faşist güçlerin birliği en güncel, en ivedi, en zorunlu görevdir.

'Faşizme karşı demokrasi güçlerinin en geniş birliğinin oluşacağına olan inancımla hepinize saygılar sunarım.

"Yaşasın Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm Mücadelemiz!

"Selam Dünyanın ve Türkiye'nin Aydınlık Geleceğine!"

ARKADAŞLAR;

Örgütlü kitlesel eylem birliği anlayışıyla gelişen egemen güçlerin ilerici kişi ve örgütlere saldırılarına zemin hazırlayan ve demokratik hak ve özgürlükleri kullanılamaz hale getiren maoculuğun ve bireysel terörizmin anti-faşist mücadeleyi saptıran rolünü tesbit edip orta öğrenim mücadelemizi nihayi hedefi unutmadan demokratik talepler çerçevesinde sürdüreceğiz.

EĞİTİMİN
DEMOKRATİKLEŞTİRİLMESİ İÇİN
İLERİ
YAŞASIN DEMOKRATİK EĞİTİM
MÜCADELEMİZ
GERİCİ EĞİTİME HAYIR
Yeni disiplin yönetmeliğine HAYIR
Yaşasın demokratik Lise KAVGAMIZ

İŞÇİ KÖYLÜ ÖĞRENCİ
GENÇ ÖNCÜLER DERNEĞİ

ÖĞRENCİ ARKADAŞ

Hakim sınıflar aldanıyorlar. İlerici-demokrat-sosyalist orta öğrenim gençliğinin demokrasi mücadelesi engellenemez. Bu anti-demokratik disiplin yönetmeliği verilen demokrasi mücadelesi ile uygulatılmayacaktır.

ANTİ-DEMOKRATİK DİSİPLİN
YÖNETMELİĞİNİ
UYGULATMAMAK İÇİN İLERİ...
KAHROLSUN IRKÇI ŞOVEN
GERİCİ EĞİTİM SİSTEMİ
YAŞASIN DEMOKRATİK
LİSE MÜCADELEMİZ
YAŞASIN İŞÇİ KÖYLÜ
ÖĞRENCİ GENÇLİĞİN BİRLİĞİ
YAŞASIN GENÇ ÖNCÜ

GENÇ ÖNCÜ
MENEMEN ŞUBESİ

necdet bulut

UNUTULMAYACAK

1960'lardan yaşamının sonuna dek sürdürdüğü onurlu mücadelesinin tümünü Türkiye işçi sınıfının politik örgütü Türkiye İşçi Partisinde sürdüren sosyalist bilim adamı Necdet Bulut'u geçtiğimiz ay yitirdik. Cumhuriyet tarihinin en önemli olgularından biri olan Türkiye İşçi Partisi hareketinde yer alarak birçok ilerici aydının içine düştüğü savrulma ve sapmaların tersine Necdet Bulut sosyalizmi kurmanın aracı olarak ne "ilerici" cuntalara ne bir burjuva partisi olan CHP'nin yolunu açacağı ileri demokrasilere nede başka yerlere umut bağlamadı. O sosyalizmi kurmanın biricik aracının Türkiye İşçi Partisi olduğunu yaşamının sonuna dek bilerek Sosyalist Türkiye uğrunda bilinçle mücadele verdi. Hukuksal durumu elverdiği sürece Türkiye İşçi Partisinde üye olmanın onurunu yaşadı. 1975 yılında Türkiye İşçi Partisi içerde ve dışarda her türlü sapmanın engellemelerine karşın kurulduğu zaman, Necdet Bulut'un hukuksal durumu parti üyesi olmasına engeldi. Necdet Bulut buna karşın Türkiye İşçi Partisinin tüm eylemlerine en militan bir biçimde katılarak örnek partili olmanın gereklerini yerine getirdi. Ayrıca partili olmanın kendisine yüklediği görevleri kendi mesleki demokratik örgütlenmelerinde başardı. 1977 yılında uzun bir süre faşist işgal altında bulunan ODTÜ'deki öğretim üyelerinin direnişini örgütlenmesinde başı çektiği için Necdet Bulut faşistlerin ODTÜ'deki boy hedefi haline geldi.

Necdet Bulut ODTÜ'deki mücadele ile belirli bir zaman içinde çakışan diğer önemli görevi yerine getirdi. 1977 yılında yapılan Haziran genel seçimlerinde Türkiye İşçi Partisinin İzmir Milletvekili adayı oldu. Solun - bölünmüşlüğü üzerine dizi dizi fetvaların verildiği, "çok ilericilerin ve çok devrimcilerin" CHP'ye oy çağrıları yaptıkları, Türkiye İşçi Partisinin seçimlere katılmasının ihanet olduğunu belirttikleri bir zamanda Necdet Bulut'un adaylığı daha bir önem kazanmaktaydı. Aday olmakla her türlü sapmaya karşı olan uzlaşmaz tavrını göstermenin yanısıra, içinde yaşadığı topluma karşı görevlerini yerine getirmenin bir bilim adamı olarak değerli bir örneğini veriyordu. Fildişi Kulelerine çekilerek her şeye üstten bakan, ahkam kesmekten başka somut iş yapmaya zaman bulamayan ve sonunda oylarını CHP'ye veren "keskin" bilim adamlarını işçi sınıfının politik hareketinde bir sosyalist bilim adamı olarak ne yapılması gerektiğini gösterdi.

Seçimlerde alınan beklenmeyen sonuç o'nu hiçbir zaman yılgınlığa ve bezginliğe itmedi, tersine Sosyalist Türkiye için daha fazla çalışmak gerektiğini bilerek, ODTÜ'den izin aldı ve KTÜ'ye gitti. Faşist işgal altında bulunan KTÜ'de ODTÜ'de kazanılan deneyimlerle anti-faşist mücadelenin nasıl verilmesi gerektiği konusunda tüm üniversite topluluğuna örnek olacak bir çalışma içine girdi. Ancak Necdet Bulut verilecek demokrasi mücadelesinin çelik ekseninin işçi sınıfının politik örgütlenmesi olduğunu ve sosyalizm mücadelesi ekseninden koparılmış demokrasi mücadelesinin başarıya ulaşmasının olanaksız olduğunu bildiği için "yalnızca" anti-faşist mücadeleyle kendisini sınırlamadı. Gerçek demokrasi mücadelesinin ancak Türkiye İşçi Partisinin gücünü ve etkinliğini arttırarak sağlanabileceğini bilerek bu yönde vargücüyle çalıştı. Necdet Bulut Trabzon'a gittikten sonra Türkiye İşçi Partisi Trabzon İl Örgütünün kurulması yalnızca bir raslantı değildir ve bu bakımdan çok anlamlıdır.

Necdet Bulut'un yaşamı ve mücadelesi ile ilgili söylenebilecek birçok noktanın arasında, O'nun bilim adamlığı niteliği üzerinde durmakta yarar var. Sosyalistlerin en iyi öğrenci, en iyi sanatçı, en iyi bilim adamı olması gerektiği ilkesini, Türkiye'de yaşama geçiren bilim adamlarının başında Necdet Bulut gelir. Uzmanlık konusu olan bilgisayarlar dalında Türkiye'nin yetiştirdiği bilim adamlarının başında gelirdi Necdet Bulut. Bilgisayarlar alanındaki yetkin bilgisini yalnızca kendi akademik çalışmalarında kendisine saklamayarak, çeşitli yayın organlarında bilgisayarların çalışma ilkelerini ve işlevlerini geniş bir okur kitlesine duyurdu. Yukarıda saydığımız olumlu nitelikler Necdet Bulut'un tüm yaşamına damgasını vurduğu ve onun yaşamı tümümüz için örnek alınması gereken bir yaşam oldu.

NE FARKLARI VAR?

Yaşamı bu denli sosyalizme adanmış ve örnek alınması gereken yiğit Türkiye İşçi Partilinin cenaze törenine bazı sorumsuz, çıkarcı, oportünistlerin çabaları ile leke sürülmeye çalışıldı ve baz "sol" grupların kefen ticaretini ne boyutlara ulaştırdıkları ortaya çıktı. Necdet Bulut'un partili olması dolayısıyla cenaze törenini düzenleyen Türkiye İşçi Partisine başvuran çeşitli grup ve görüşler, düzenlenecek gösterinin disiplinine sonuna dek bağlı kalacaklarına dair söz verdiler. Düzenlenen törenin anti-faşist bir kitle gösterisi olarak geçmesi için elinden gelen çabayı gösteren

parti yetkilileri çeşitli grup ve görüşlerin bu olumlu yaklaşımına gereken anlayışı göstererek törene katılmalarının olumlu olacağını belirttiler.

Daha önce saptanan kortejle birlikte Maltepe Camisinden alınarak Tandoğan Alanına getirilen Necdet Bulut'un cenazesini uğurlama konuşmasını yapmak üzere Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran kürsüye çıktığı an ortalığı birtakım sloganlar kapladı. Tandoğan alanında türeyen birtakım amigolar "kitlelerine" alışılmış sloganlarını attırmaya başladılar. Alana Devrimci Yol flaması ile katılan Tüm Dev Gençliler "Tek Yol Devrim", "Katil Oligarşi" türünden sloganları attılar. Aynı anda ise alanın başka bir köşesinde değişik "belgiler" atan başka bir grubun varlığı görülüyordu. Ancak Tüm Dev Genç'lilerin tersine İlerlemecilerin amigoları tersine bir işlev görür görüntüsü içindeydiler. Tüm tören boyunca ortalıkta görünen "asıl" amigolar kollarını sallayarak "kitlelerine" susmaları gerektiğini bildirirken "kitle" içindeki "gizli amigolar İlerlemecileri vargüçleriyle her derde deva "UDC'de birleş" feryatlarına katılmaya çağırıyordu.

Bu iki grubun Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran'ın konuşmasını kesmek amacıyla giriştikleri slogan atma "eylemi" "ne yapalım kitle attı biz denetleyemedik" diye geçiştirilemez. Katıldığı bir cenaze töreninde kitlesinin nasıl davranması gerektiğini denetleyememe hiç kimse için "özeleştiri" gerekçesi olamaz. Bu olayın ardındaki gerçek Tüm Dev Genç'li goşistler ile İGD giysili neo-goşistlerin işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisine karşı yürüttükleri ortak "mücadelenin", bir sosyalist bilim adamının cenaze töreninde somutlanmasıdır.

Necdet Bulut'un cenaze törenini gölgelemeye çalışan bu cılız girişimlere karşın, tören büyük anti-faşist gösteri olarak gekçekleştirildi. Tandoğan Alanındaki törenden sonra Karşıyaka Mezarlığında yapılan ikinci bir törenden sonra toprağa verildi.

Türkiye işçi sınıfı, Sosyalist Türkiye için savaşarak şehit düşen sosyalist bilim adamı Necdet Bulut'u unutmayacak ve diğer tüm sosyalizm şehitlerinin olduğu gibi bu yiğit militanınında hesabını faşizmden soracaktır.

NECDET BULUT'U
UNUTMAYACAĞIZ
FAŞİZMİ EZECEĞİZ

GENÇ ÖNCÜ

DOĞU KARADENİZ'DE FAŞİST TERÖR

ali aydın

Doğu Karadeniz Bölgesi MC iktidarları döneminde faşist hareketin en önemli hedefleri arasında bulunuyordu. Faşist partinin kontrolünde bulunan bakanlıklara bağlı Fiskobirlik ve çay fabrikalarına komandolar doldurulmuştu. Yörede bulunan Eğitim Enstitüleri de yurdun dört bir yanından getirtilen faşistlerin üssü haline getirilmişti. Faşist hareket bu olanaklardan yararlanarak ve yörede bulunan silah kaçakçılarına dayanarak örgütlenmesini geliştirmeye çalıştı. Ancak ilerici, sosyalist hareket sindirilemedi. Tüm demokratik kuruluşlarıyla, bilimsel sosyalist partisiyle Doğu Karadeniz emekçileri faşist saldırganlığa karşı aktif bir direnişin içinde oldular.

Bugün CHP iktidarda. Faşist partinin yerleştirdiği komandoların işyerlerinden atılması, ciddi olarak ele alınmış değil. Faşist saldırganlık sürüyor. Özellikle Eğitim Enstitülerinde bu saldırganlık daha somut olarak yaşanıyor. Saldırganlığın bu boyutlarda sürmesine karşılık CHP iktidarının ülkenin diğer kesimlerinde olduğu gibi, bu bölgede de faşist örgütlerin üzerine gitmediği, tersine demokratik kuruluşları baskı altında tutmaya çalıştığı gözleniyor.

Önce TÖB-DER Giresun şube yöneticileri sürgüne gönderiliyorlar. POL-DER'li polisler ise "fazla solcu" bulunarak Samandağı'na sürgün ediliyorlar. Bunlarla da yetinilmiyor. Polisiye tedbirler adı altında çıkarılacak baskı yasalarının pratikte uygulanmasına başlanıyor. Tüm demokratik kuruluşlar sudan gerekçelerle aranıyor. Bir kısmı ise kapatılıyor. Henüz yeni kurulan ve fakat yöre gençliğinin örgütlü mücadelesinde ileri mevzilere ulaşan Genç Öncü Giresun Şubesi de bu aramalardan nasibini alıyor. Bir yanda bu baskılar gelişirken, diğer yandan faşistlerin saldırıları bir üst boyuta sıçratılıyor. Genç Önce ve TİP Merkez İlçe üyesi Selahattin Ögeç kaçırılıp öldürülmek isteniyor. Sanıkların POL-BİR ve Ülkü-Bir üyeleri olduğu biliniyor. Ancak sanıklar üzerinde uzun boylu işlem yapmayanlar, saldırının faşist güçlerce gerçekleştirildiğini açıklayan ve yaygın bir biçimde dağıtılan Genç Öncü bildirisi hakkında dava açıyorlar. Dernek yöneticileri "amaç dışı" faaliyet yaptıkları gerekçesiyle emniyete çağrılıyorlar. Bu olaydan sonra Genç Öncü Giresun şubesi polislerce tekrar aranıyor. Katledilen 7 Genç Öncü ve TİP üyesinin fotoğraflarına el konuluyor.

TRABZON VE TİREBOLU'DA FAŞİST ODAKLAR

Giresun'da bu gelişmeler sürerken Trabzon'da KTÜ'de üstlenen faşistler saldırılarını yoğunlaştırıyorlar. İlerici öğrenciler sokak ortasında faşist cinayet şebekelerince kurşunlanıyorlar.

Son olarak, sosyalist öğretim üyesi Necdet Bulut, askeri bir planla pusuya düşürülerek öldürülüyor. KTÜ öğretim üyesi sosyalist bilim adamı Necdet Bulut'a yöneltilen bu planlı saldırı, faşistlerin bugüne kadar düzenledikleri saldırıların boyutlarının ileri düzeye ulaştığını göstermektedir. Necdet Bulut, Trabzon'da bulunduğu sürece hem KTÜ'de ve hem de Trabzon'da demokrasi mücadelesinin önemli bir neferi durumundaydı. KTÜ'de faşistler bu gelişmenin farkındaydılar ve oldukça da tedirgindiler. Aynı şekilde Trabzon'da TİP il örgütünün kuruluşu ve örgütlenmesini giderek geliştirmesi faşistlerin yüreğine korku salıyordu. Bu gelişime bir darbe vurmak için seçildi Necdet Bulut. Katiller Trabzon dışından, planlı bir biçimde getirtilmiş, saldırı en ince detaylarına kadar planlanmıştı. Polis ve diğer yetkililer katillerin yakalanması için ciddi bir uğraş içine girmedi. Tepkilerin savuşturulması için olaydan hemen sonra 7 kişi yakalandı, onlar da daha sonra serbest bırakıldılar.

Necdet Bulut yitirildi. Bu önemli bir kayıptı. Ama Trabzon'da ve ülkemizde anısı yaşatılacak. Trabzon'da ve Türkiye'de boşalttığı saflar doldurulacak.

Trabzon'da saldırılarının boyutlarını yükselten faşist saldırganlar, Tirebolu'da da benzer saldırı hazırlıkları içinde idiler. Tirebolu'da önce liseden çıkan öğrenciler üzerine kurşun yağdırıldı. Ardından bir ilerici öğretmen ve akrabası yol ortasında vuruldu. Olay gecesi ise faşistler bir arkadaşlarının ayağından vurulmasını bahane ederek şehirde terör havası estirmeye başladılar. Faşist saldırganlar, ellerinde "vesikalık" silahlarla ortalıkta dolaşıyor, ilericilere saldırıyorlardı. "Vesikalık" tabancaların hepsinin yabancı marka silahlar olması ise oldukça dikkat çekici. Bu vesikaların hangi yetkililerce verildiği ve saldırganların eline nasıl geçtiği ise hesabı verilmesi gereken sorular durumunda. Silah kaçakçıları-MHP-idari yetkililer üçlüsünün ortaklıkları açığa böylelikle çıkıyor. Bütün bunların hesabı sorulacak.

Doğu Karadeniz bölgesinde faşist terör yaygınlaştırılarak sürdürülüyor. Ama saldırganlar gereken cevabı alıyorlar, alacaklar. Hesaplar boşa çıkarılıyor, çıkarılacak.

Faşizme karşı zorlu mücadele günleri bizleri bekliyor. Tüm ilerici demokrat, sosyalist güç ve örgütler yılgınlığa düşmeksizin bu mücadelenin gereklerini yerine getirmek için uğraşmalıdırlar. Bugünlerde, hem faşizme karşı birlik çığırtkanlığı yapıp, hem de kendi siyasi çıkarları doğrultusunda sekterce grupçuluk yapanlar, demokrasi mücadelesinde sorumluluklarını yerine getirememelerinin ötesinde, yarın hesap vermek zorunluluğunda olacaklarını bilmelidirler.

Bütün demokrasi güçlerinin örgütlü birleşik gücü oluşturulmalı ve güçler birleştirilerek mücadele verilmelidir. Herkes, içtenlikle böylesi bir mücadelenin gereklerini yerine getirmelidirler.

Genç Öncü

BÜTÜN BÖLGELERİNDE TEMSİLCİLER KONSEYLERİNİ TOPLUYOR

GENÇ ÖNCÜ Genel Merkezi Ocak ayı içinde yedi bölgede tüm şube ve temsilciliklerin katılacağı Bölge Temsilciler Konseylerinin toplanacağını açıkladı. Açıklamaya göre tüzük gereği yapılması gereken bu toplantılar şu illerde bölgeye bağlı şubelerin katılımıyla yapılacak:

6,7 Ocak İzmir: İzmir, Torbalı, Menemen, Manisa, Salihli, Sarıgöl, Muğla, Yatağan şubeleri, Denizli temsilciliği

6,7 Ocak Adana: Adana, Mersin, Gülnar şubeleri, Antakya, Gaziantep, İslahiye temsilcilikleri

13,14 Ocak Ankara: Ankara, Ulus, Nallıhan, Kırıkkale, Hacıbektaş, Boğazlayan, Kayseri, Afyon, Amasya, Çorum, İspir şubeleri ve Sivas, Ardahan temsilcilikleri

13,14 Ocak İstanbul: İstanbul, Bakırköy, Aksaray, Şişli, Kartal, Kadıköy, Beykoz, İzmit, Gebze, Karadeniz Ereğli, Zonguldak şubeleri ve Çerkezköy temsilciliği

20,21 Ocak Bursa: Bursa, Eskişehir, Yenişehir, Balıkesir, Kepsut, Bandırma, Altıntaş şubeleri ve Kütahya temsilciliği

20,21 Ocak Giresun: Giresun, Bulancak, Ordu, Samsun şubeleri

20,21 Ocak Diyarbakır Diyarbakır, Siverek, Maden, Birecik şubeleri.

Toplantıların birinci günü GENÇ ÖNCÜ'nün önünde duran görevlerin tartışılacağı ve çözümlerin belirleneceği Konsey toplantılarının yapılacağı belirtilen duyuruda ikinci günün katılan temsilcilerle birlikte eğitim yapılacağı açıklanıyor. Eğitimin konuları: Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm mücadelesinin bütünlüğü, Anti-faşist mücadele, Ulusal sorun olarak belirlenmiş.

Genç Öncü MARŞI ŞİİR YARIŞMASI SÜRÜYOR

7. sayımızda duyurduğumuz, "GENÇ ÖNCÜ MARŞI" şiir yarışması sürmektedir. GENÇ ÖNCÜ Genel Merkezinin geçtiğimiz ay içinde yaptığı açıklamaya göre sonucu belirleyecek seçici kurul şöyle saptanmıştır:

Serhat Baysan .... GENÇ ÖNCÜ MYK üyesi
Ünal Büyükokutan .... İŞÇİ KÜLTÜR DERNEĞİ MYK üyesi
Yılmaz Onay .... Tiyatro Yönetmeni
Maksut Göksu .... Müzisyen ve besteci
Ahmet Aksoy .... Söz yazarı
Taner Gürel .... Şair

Yarışmanın bitiminden sonra toplanarak sonucu tartışacak olan seçici kurulun birinciliğe değer bulduğu şiirin İşçi Kültür Derneği ilgili bölümleri ve sanatçı arkadaşlarımızca marş biçimine getirileceğini açıklayan GENÇ ÖNCÜ Genel Merkezi yarışmaya katılım için geçen sayımızda açıklananlardan başka koşul aranmayacağını yinelemiş ve ülkemizin tüm ilerici, demokrat, sosyalist sanatçılarınıda yarışmaya katılmaya çağırmıştır.

GENÇ ÖNCÜ 1. KURULUŞ YILDÖNÜMÜNE KADAR TAMAMLANMAK ÜZERE YOĞUN BİR EĞİTİM ÇALIŞMASI BAŞLATIYOR

GENÇ ÖNCÜ Genel Merkezi bütün şubelerinde eşgüdümlü başlayacak olan eğitim çalışmasının hazırlıklarının tamamlandığını belirtti. Eğitim çalışmalarının tüm şube ve temsilciliklerde GENÇ ÖNCÜ kuruluş yıldönümünde bitecek biçimde yapılacağı planlanıyor.

Bu çalışma tüm yurtta "BİLİMSEL SOSYALİST BİLİNCİMİZİ YÜKSELTMEK İÇİN İLERİ" sloganıyla yapılacak. Yanda eğitim çalışması için hazırlanan ve lokallerde asılacak afiş ve duvar gazetesi görülüyor.

Genç Öncü Genç Öncü Genç Öncü Genç Öncü Genç Öncü

GENÇ ÖNCÜ GYK 10-11 Aralık günleri Ankara'da dernek genel merkezinde toplandı.

Yurt ve dünya sorunlarından çıkarak gençlik örgütlenmeleri, istemleri, hedefler gibi konuların tartışıldığı toplantıda, faşist teröre ve tırmanışa karşı özgün görevler görüşüldü. Demokratik platform konusunda demokrasi güçlerinin yeni adımlar atmasına yönelik öneriler hazırlandı.

Örgütün önümüzdeki döneme hazırlanması ve daha güçlü bir biçimde mücadele verilmesi için kararların alındığı toplantıda basına yayınlanan bir açıklama yapıldı.

Açıklamada: *"Genel yönetim Kurulumuz, işçi ve emekçi sınıflarımızın ve gençliğin sorunlarının derinleştiği, bu sistem içinde çözümsüzlüğe doğru hızla ilerlediği bir ortamda toplandı. Kapitalist sistemin bu çözümsüzlüğü işçi ve emekçi sınıfları günden güne yoksullaştırırken, öte yandan politik baskıların, ilerici hareketin gelişimini engelleyici 'tedbirlerin' alınmasını da beraberinde getiriyor.*

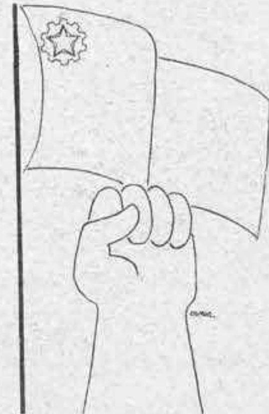
"Faşist saldırganlık ve terörizm önlenmek bir yana, alabildiğine gelişiyor. Son iki aylık dönem içinde, silahlı faşist çetelerin saldırısı sonucu, 7 üyemiz yanında, onlarca ilerici, yurtsever katledildi. Saldırılar çok boyutlu ve faşist olmayan tüm kesimleri hedef alarak tırmanıyor. En son olarak sosyalist bilim adamı Necdet Bulut faşist katillerin planlı saldırısı sonucu yaşamını yitirdi.

'Faşist çeteler gizli, açık tüm örgütlerini kullanarak ilerici, demokrat kişi ve örgütleri yılgınlığa sürüklemeye, direnenleri yoketmeye çalışıyorlar. Ancak faşist saldırılara karşı direnenleri sindirmeye, geri çekilmeye zorlayanlar sadece faşist güçler olmamaktadır. Ne yazık ki, faşizme karşı olduğunu ileri süren C.H.P. hükümeti de bir başka yoldan, anti-faşist mücadeleyi engellemeye çalışıyor." denilmekte ve şöyle bitirilmekte: *"1. Dernekler Yasasının, Polis Selahiyetleri Yasasının, Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasasının vb. demokratik hak ve özgürlükleri ortadan kaldırıcı biçimde değiştirilmesine engel olunmalı, bu yasaların bugünkünden daha demokratik bir içeriğe kavuşturulması için mücadele edilmelidir.*

"2. Üniversite Yasa Taslağının bugünkü biçimiyle yasalaşmasına kesinlikle izin verilmemelidir. Özellikle yasanın ilgilendirdiği kesimlerin demokratik örgütleri bu konuda ortak bir çaba içine girmelidirler.

"3. Gizli açık tüm faşist örgütlerin kapatılması, faşist katillerin en kısa zamanda yakalanması için etkin bir kampanya açılmalıdır.

"Genel Yönetim Kurulumuz tüm örgüt birimlerini bu önemli sorunların en iyi biçimde aşılması için görevli kılmıştır. Görevlerin başarı ile yerine getirilebilmesinin ise ancak örgütün tüm birimleri ile canlı ve güçlü konuma gelmesi ile mümkün olacağını bir kez daha dile getirmiştir."

Sosyalizm
HERKESE İŞ, GÜVEN DOLU YARINLAR

GENÇ ÖNCÜ BASIN YAYIN PROPAGANDA BÜROSU

İşsizlik çağımızda da en büyük sorun olma niteliğini korumaktadır. İşsizlik yalnızca yapabilecek iş bulamama anlamına gelmez. İşsizliğin toplumsal ve ekonomik kökenleri bu sorunun bugünden yarına çözülmesinin nedenidir. İşsizliğin tanımını şöyle yapabiliriz. Çalışma arzu ve iktidarında olduğu halde; en verimli olabileceği alanda ve o iş piyasasında geçerli olan ücret seviyesinde iş arayıp bulamayanların toplamıdır.

İŞSİZLİK SINIFLI TOPLUMLARIN DOĞAL BİR OLGUSUDUR

Emperyalist-kapitalist ülkeler bu sorunu bir türlü çözememektedirler. Daha doğrusu çözmek de istememektedirler. İş piyasasında işsizlik oranının artması demek işçilerin baskı altına alınabilmesi, işçiler arasında rekabet yaratarak işçilerin daha ucuza çalıştırılmaları demektir. Bu nedenle % 4'lük bir işsizlik oranı kapitalizmin doğal bir olgusudur. Kapitalist ülkeler bu rakamın altına düşmezler. Ama bunu bozar gibi görünen bir B. Almanya örneği vardır. Batı Almanya'da işsizlik oranı hiç bir dönemde bu oranın altına düşmemiştir. (1967'de 6-700 bin işsiz vardı.) Çünkü Almanya bu oranı koruyabilmek için yabancı işçilere kapısını açmıştır. İtalya'dan, Yunanistan'dan, Türkiye'den getirdiği yabancı işçilerle hem bu oranı korumuş, hem de daha ucuz işgücü kaynağı bulmuştur. Biliyorsunuz Alman işçilerin ücretleri, yabancı işçilere oranla daha yüksektir.

1973 BUHRANI VE EMPERYALİZMİN YENİ BULGULARI

Kapitalizmin devri bunalımları vardır. Bu bunalımların nedeni aşırı üretim ve pazar bulamama sorunlarından kaynaklanır. Emperyalizmin ilk dönemlerinde pazar sorunu azgelişmiş ülkeleri sömürerek gideriliyordu. Sosyalizmin bir sistem haline gelmesi ve ulusal kurtuluş savaşlarının artmasıyla emperyalizmin pazarları daraldı. Dünya devrimci güçlerinin her kazanımı emperyalizmin pazar sorununu biraz daha artırdı. Ürettiği mallara pazar bulamayan emperyalizmin bunalımları sistemle bütünleşti. Kronikleşen bunalımlar halini aldı. Bunalımlar sıklaşmaya başladı.

Emperyalizmin İkinci Dünya Savaşı sonrası bunalımlarından üçüncüsü 1964 yılında başladı. Kapitalizmin eşitsiz gelişmesi yasasının etkisiyle emperyalist ülkelerde değişik zamanlarda görüldü ve 1970'lerden sonraya kadar da sürdü. 1973'te OPEC ülkelerinin petrole zam yapmasıyla tüm emperyalist-kapitalist sistem hâlâ içinden çıkamadığı büyük bir buhrana düştü. Birçok işyeri kapandı, fiyatlar hızla yükseldi, tüketim kısıldı, işsizlik arttı vs. Ama buhrandan en çok etkilenen her zaman olduğu gibi Yunanistan, Türkiye gibi emperyalizme bağımlı ülkeler oldu. Emperyalist ülkeler daha önce getirdikleri yabancı işçileri işten attılar. Böylece de buhranın önemli bir yükünü bizim gibi ülkelerin üstüne yıktılar. Sanayi mamullerine zam yaparak gerikalmış ülkelerin sömürüsünü artırdılar. İşsizlik oranımız alabildiğine yükseldi, dış ticaret açığımız büyüdü, işçi dövizlerinden olan gelirimiz azaldı, fiyatlar hızla yükseldi.

Emperyalist ülkeler yabancı işçileri göndermekle bu sorunun üstesinden yine gelemediler. İşsizlik oranı bu ülkelerde hergün artmaktadır. Bugün işsizlik oranı ABD'de % 5,7, Almanya'da % 4, Fransa'da ve İngiltere de % 5,7, Kanada'da ise % 8,6'dır. Bu oranlar bunun altına düşmemekte, zaman zaman çok daha üst düzeylere yükselebilmektedir.

EMPERYALİST-KAPİTALİST SİSTEM İŞSİZLİK SORUNUNU ÇÖZEMEZ

Emperyalist-kapitalist sistemin bu sorunu çözememe nedenlerinden birisini yukarıda açıkladık. Kapitalist sistem % 4'lük bir işsizlik oranını doğal kabul etmektedir. Bir diğer sorun ise teknolojik gelişmelerdir.

Burjuvazinin amacı daha çok kâr etmektir. Daha çok kâr etmek için ise üretimin artırılması zorunludur. Burjuvazi ülkenin sosyo-ekonomik yapısını hiç düşünmeden daha fazla kâr amacıyla işgücünün sömürüsünü en yüksek noktasına eriştirebilen ve en fazla kâr getiren alanda yatırım yapar. Teknoloji seçiminde ise daha az işgücü ile daha çok üretim yapabileceği teknolojiyi kullanır. Teknolojiden en çok kâr sağlayabileceği biçimde yararlanır. Bu nedenle emperyalist-kapitalist sistemde teknik geliş-

devamı 28. sayfada

BAĞIMSIZLIK DEMOKRASİ SOSYALİZM

MÜCADELESİ BİR BÜTÜNDÜR

GENÇ ÖNCÜ BİLİM EĞİTİM ARAŞTIRMA BÜROSUNCA HAZIRLANMIŞTIR

Türkiye kapitalizminin gelişim düzeyi, sınıflar arası mücadelenin ulaşmış olduğu boyutlar, iktidarın sınıfsal yapısı, pre-kapitalist unsurların tasfiye düzeyi, işçi sınıfı hareketinin çok dikkatle değerlendirmesi gereken sorunlardır. Geçen sayıda bu konular genel hatlarıyla ele alınmaya çalışılmış, işçi sınıfının politik hareketiyle, sağ ve sol sapmaların temel ayrılık noktalarının nereden kaynaklandığı vurgulanmıştı. Burjuva demokratik devrimin esas itibariyle yapıldığı, önümüzdeki devrim aşamasının sosyalist devrim olacağı bilimsel temellere oturtularak açıklanmaya çalışılmıştı.

Önümüzdeki devrim aşamasının sosyalist devrim olacağı tespiti, proletarya iktidarının bugünden yarına kurulacağı anlamına mı gelmektedir? Sorunun bu biçimde ele alınması son derece yanlıştır. Sosyalist devrimin gerçekleşmesinin ve işçi ve emekçi sınıfların iktidarı ele geçirmesinin, devrimin nesnel ve öznel koşullarının varlığına sıkı sıkıya bağlı olduğu bilinmektedir. Zaten, işçi sınıfının politik hareketinin temel görevi emekçi kitleleri iktidarın alınması yönünde örgütlemeye çalışmaktır. Böylesi bir hazırlığın, kısa dönemde gerçekleşebileceğini beklemek, konuya iradeci bir anlayışla yaklaşmak demektir.

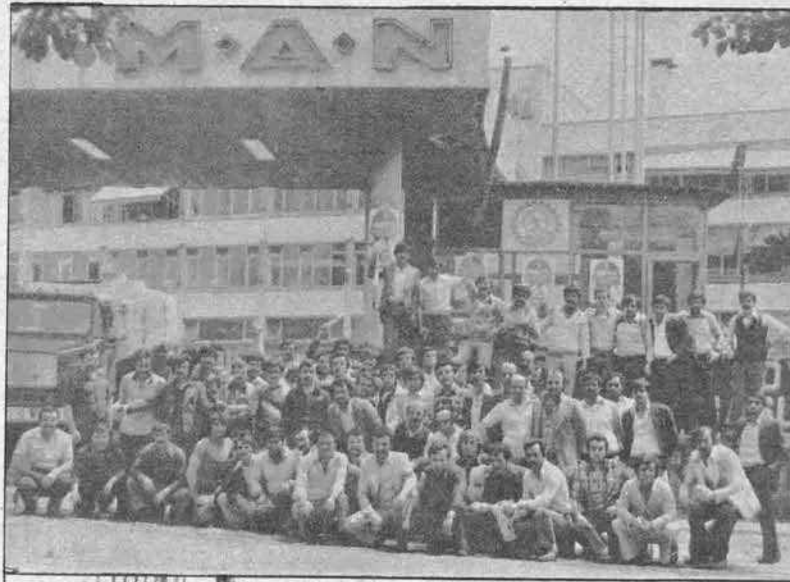
İşçi sınıfımızın politik hareketi, önümüzdeki devrim aşamasının sosyalist devrim olarak belirlemekle birlikte, bağımsızlık, demokrasi mücadelesinin görevlerini ve işçi ve emekçi sınıfların sorunlarıyla uğraşmayı güncel görevi olarak tespit etmektedir. İşçi ve emekçi sınıfların yaşam düzeylerinin kapitalist düzen içinde iyileştirmeye çalışmak ve bu yönde mücadele etmek son derecede önemli bir görev durumundadır. Emekçi sınıfların güncel sorunlarıyla yakından ilgilenmeyen bir hareketin, nihai hedefe ulaşması mümkün değildir. Kapitalist düzen, işçi ve emekçi kitlelere yoksulluktan, baskıdan başka birşey getirmemektedir, ancak kitleler çıkış yolunu, kurtuluşu kendiliklerinden bulamayacaklardır. Çıkış yolunun ve kurtuluşun ne olduğu emekçi sınıfların yaşam düzeylerinin iyileştirilmesi için ön saflarda mücadele eden sosyalistler tarafından gösterilebilecektir. Bu noktada temel görev günlük sorunlar için verilen mücadelenin sosyalizm doğrultusunda kanalize edilmesinin sağlanmasıdır. Bilimsel sosyalizm ters sapma akımların önemli yanılgıları bu temel noktada belirginlik kazanmaktadır. Güncel sorunların ciddiye alınmaması ya da göstermelik biçimde ele alınması sol sapmaya, sosyalizm hedefinden koparılmış günlük uğraşlar ise sağ sapmaya kapı açmaktadır.

Demokrasi mücadelesi uluslararası işçi sınıfı hareketi ve proleter devrimleri tarihinde çok önemli yeri olan ve deneylerle zenginleşen bir kapsam taşımaktadır. Demokrasinin bir devlet biçimi olarak tanımlandığı bilinmektedir. Bu anlamda, demokrasinin sınıflı toplumlarda devletin yapısına göre farklı nitelikler kazandığını söylemek gerekir. Kapitalist toplumlarda demokrasi, burjuva diktatörlüğü devletinin bir biçimi olan burjuva demokrasisi olarak tanımlanmaktadır. Burjuva demokratik ülkelerde sömürücü sınıflar siyasi egemenliğe sahip durumdadırlar. Bu yüzden, kapitalist ülkelerde, demokrasi biçimsel ve kısıtlı olmaktadır. Genel oy hakkının ve parlamenter işleyişin varlığı, demokrasinin biçimsel yanını ortadan kaldırmamaktadır. Çünkü, burjuvazinin siyasal egemenliğine son vermeksizin ve kapitalist sömürü düzeni ortadan kaldırılmaksızın, gerçek demokrasinin sağlanması mümkün değildir. Gerçek demokrasi, sömürüyü ortadan kaldırmayı amaçlayan sosyalist devrimle gerçekleşebilir. Ancak, gerçek demokrasinin, kapitalist düzenin temellerine vurulmaksızın sağlanamaz olması, işçi ve emekçi sınıfların kapitalist toplumda demokratik görevler için mücadele etmesine gerek olmadığı anlamına gelmemektedir. Kapitalist toplumlarda demokrasi, burjuvazinin siyasi egemenliğinin bir biçimidir ama, aynı zamanda, işçi ve emekçi sınıfların sınıf mücadelesinde ileri mevziler kazanabilecekleri zemini hazırlaması açısından da önem taşımaktadır. Demokrasinin sınırlarının geniş-

letilmesi, demokratik hak ve özgürlüklerin yaygınlaştırılması işçi sınıfının sömürüye karşı mücadelesinde kullanacağı silahların artması anlamına gelmektedir. Buyüzden burjuvazi, baştan beri, demokratik gelişmenin, hak ve özgürlüklerin işçi sınıfınca kullanılmasının karşısında olmuştur. Feodalizmi yıkıp, kapitalist toplumun temellerini atanve bu anlamda ilerici bir misyona sahip olan 19. yüzyılın batı kapitalist ülkeler burjuvazileri bile, önceleri savunur göründükleri, demokratik hakların karşısına çıkmışlar, bu hakları sadece kendilerine saklamışlardır. Seçme, seçilme, genel oy ve 8 saatlik işgünü gibi temel hak ve özgürlükler bu ülkelerin işçi ve emekçi sınıflarınca verilen uzun ve çetin mücadeleler sonucunda elde edilmiş kazanımlardır.

Burjuvazinin, demokratik gelişime karşı olan tutumunu, emperyalizm döneminde daha açık ve belirgin olarak görmek mümkün olmaktadır. Lenin'in deyimiyle, emperyalizm, "demokrasiden siyasi gericiliğe doğru bir değişiklik" olarak belirginleşmektedir. Bunun anlamı, yarım yüzyılı aşan bir dönemde, dünya halklarınca somut olarak gözlenmiştir. 1. ve 2. Dünya Savaşları, kendi emekçi halklarına kan kusturan faşist diktatörlükler emperyalizm döneminde siyasal gericiliğin almış olduğu boyutları sergilemektedir.

Emperyalizm döneminde, burjuvazi ilerici özelliğini büyük ölçüde yitirmiştir. Kapitalist ülkeler egemen sınıfları, artık, sömürülerini arttırmak, vurgun düzenlerini sürdürmek için her türlü yola başvurmaktadır. İşçi ve emekçi sınıflar üzerinde baskı ve zulüm arttırılmaya, demokratik hak ve özgürlükler mümkün olduğunca kısıtlanmaya çalışılmaktadır. Bütün bunlar göstermektedir ki, emperyalizm döneminde, demokrasi mücadelesinin öncü gücü, artık işçi sınıfıdır. Sömürünün temellerini ortadan kaldıracak, ileri toplum düzenini gerçekleştirecek olan işçi sınıfı, demokratik hak ve özgürlüklerin de başta gelen savunucusu ve koruyucusu durumundadır. Demokrasi mücadelesinin bu boyutlara ulaşması, demokrasi mücadelesi ile, sosyalizm mücadelesi arasındaki bağları pekiştirmekte, bütünleştirmektedir. Bunun anlamı şudur: Artık günümüzde, demokrasinin baş düşmanı tekellerin egemenliğine, sömürü düzeninin temellerine yönelmeyen bir demokrasi mücadelesinin kalıcı sonuçlar vermesi mümkün olmamaktadır. Ancak, demokrasi mücadelesi ile sosyalizm mücadelesi arasındaki bağ, tek taraflı bir bağ, bir ilişki değildir. Sosyalizm doğrultusunda yönlendirilmeyen bir demokrasi mücadelesinin başarıya ulaşması söz konusu değildir ama, demokrasi mücadelesi verilmeksizin, demokratik hak ve özgürlükleri savunup geliştirmeksizinde, sosyalizmin yolları açılamaz. Demokrasi mücadelesi, birçok açıdan önem taşımaktadır. Herşeyden önce, kapitalist sömürü düzenine karşı mücadele, salt işçi sıfını değil, tüm emekçi sınıf ve tabakaları kapsamak zorundadır. İşçi sınıfının öncülüğünde, geniş bir anti-kapitalist cephenin yaratılması son derece önemlidir. Bu anlamda, emekçi sınıf ve tabakaların her kesiminin demokratik talepleri işçi sınıfının öncülüğünde, geniş bir anti-kapitalist cephenin yaratılması son derece önemlidir. Bu anlamda, emekçi sınıf ve tabakaların her kesiminin demokratik talepleri işçi sınıfı hareketince desteklenmek zorundadır. Ancak böylelikledir ki, geniş emekçi sınıf ve tabakalar sosyalizm saflarına kazanılabilir. Bunun

ötesinde, demokrasi mücadelesinin, sosyalist devrimin koşullarının oluşmasına katkısı yadsınamayacak ölçüde büyüktür. Demokratik hareketler, özgürlüklerin savunulup korunması, işçi ve emekçi sınıfların siyasi deneylerini arttırmakta, onları sosyalizme hazırlamaktadır. Bu anlamda, demokratik hak ve özgürlüklerin savunulmasını, korunup geliştirilmesini küçümseyen, daha da ötesi, böyleri çabaların, işçi ve emekçi sınıfların devrim davasından uzaklaştırdığını ileri süren sol revizyonistleri, goşistleri ciddiye almak mümkün değildir.

Lenin'in şu sözleri, demokrasi mücadelesinin önemini son derece özlü bir biçimde açıklamaktadır. "... demokrasi mücadelesinde eğitilmemiş bir proletarya ekonomik devrim yapma gücünden yoksundur. Bankalara el konulmadan, üretim araçlarının özel mülkiyetine son verilmeden kapitalizm ortadan kalkmaz. Ancak burjuvaziden alınacak üretim araçlarının demokratik yönetimi için halkı örgütlemeden, proleterler, yarı proleterler ve ufak köylüler dahil bütün emekçi kitlesinin kendi saflarını, güçlerini, devlet işlerine katılmalarını örgütlemelerini sağlamadan bu devrimci tedbirler gerçekleştirilemez."(1) Bunun sağlanması için ise Lenin yine aynı yazıda şunları dile getirmektedir: "Burjuvaziye ve oportünizmekarşı proletaryanın sosyalist ve demokratik örgütlenmesi için, burjuva demokrasisinden yararlanmak, bunu kullanmak gereklidir. Başka yol yoktur. Marksizm bundan başka yol tanımaz." (2)

Demokratik hak ve özgürlüklerin korunması ve burjuva demokrasisinin kullanılması gereğini küçümseyen goşistler kadar, demokrasi mücadelesini sosyalizm doğrultusundan koparmaya çalışan sağ sapma da sosyalist harekete büyük zarar vermektedir. Demokratik görevlerle, sosyalist görevlerin içiçe geçtiği, bütünleştiği günümüz koşullarında, sosyalizmi hedeflemeksizin verilen demokrasi mücadeleleri burjuvazinin kucağında son bulmaya mahkumdur. "... Hedefin sosyalizm olduğunu eveleyip, gevelemeksizin açıkça, dört dörtlü ortaya koymadan ve parti örgütlenmesini, çalışmalarını bu temele oturtmadan, ne işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflarlar ittifakı doğru ve etkin bir şekilde kurulabilir, ne de bağımsızlık, demokrasi mücadelesi rayına oturur. Taktik adına işçi sınıfı hareketinin bu temel niteliklerini örtbas edip gözlerden kaçırtmak; ideolojik bulanıklık ve tutarsızlık içinde ilkesiz, günlük çıkışlarla, dar grupçu çıkarlarla oynamak, oyalamak ve bunları işçi sınıfı partisi olma adına yapmak, işçi sınıfı hareketini saptırmaktan, nesnel olarak burjuvazinin yararına hizmet etmekten başka birşey değildir." (3)

ULUSAL BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ VE DEMOKRASİ, SOSYALİZM MÜCADELESİ İLE BÜTÜNSELLİĞİ

Ulusal bağımsızlık mücadelesi, emperyalizme bağımlı, geri kapitalist ülkeler için son derece önemli yere sahiptir. Bu tür ülkeler, emperyalizmin askeri, ekonomik, kültürel ve politik tahakkümü altında bulunmaktadırlar.

Emperyalizm ve işbirliği ettiği yerli burjuvazi, bağımlı ülke emekçi halklarının can düşmanı durumundadırlar. İşçi ve emekçi sınıflar, katmerli bir sömürü altında ezilmekte, yoksullaşmaktadırlar. Emperyalizm, ülke kaynaklarını talan ettiği, kaynakları kuruttuğu gibi, demokratik gelişmenin baş düşmanı durumundadır. Günümüzde, birçok bağımlı ülkede görüldüğü gibi, emperyalizm her türlü saldırgan araçlarını kullanarak, en ufak bir demokratik yönelimi ezmeye çalışmaktadır. Kendi halklarına kan kusturan faşist rejimlerin en büyük destekçisi ABD gibi emperyalist ülkelerdir. Bu anlamda, emperyalizme karşı ulusal bağımsızlık mücadelesi, bağımlı ülkeler emekçi halklarının gündemindeki çok önemli bir sorunu oluşturmaktadır.

Ancak, ulusal bağımsızlık mücadelesi, tek başına geçerli sonuçlar vermemektedir. Dünya devrimci pratiği, bu konuda son derece zengin deneylerle doludur. Sömürge statüsünde olan ve ulusal kurtuluş mücadeleleri sonucu, siyasi bağımsızlığa kavuşan birçok ülkenin, emperyalist-kapitalist sistem ağı dışına çıkamayıp, bağımlılık statüsüne düştüğü bilinmektedir. Türkiye, bu gelişmenin çok canlı ve somut bir örneği durumundadır. Emperyalizmin sömürü ve tahakkümünü çok ince metodlarla gerçekleştirdiği günümüzde, bu sorun çok daha büyük bir önem kazanmaktadır. Yaşanan deneyler göstermiştir ki, sosyalizme yönelmeyen bir ulusal bağımsızlık hareketi, kalıcı başarı sağlayamamaktadır. Diğer bir deyişle, sömürücü sınıflara karşı mücadeleyi de içine almayan ulusal bağımsızlık mücadelesi, bağımlılık zincirinin kırılmasına yetmemektedir. Çünkü, işçi ve emekçi sınıf ve tabakalar dışında kalan, "ulusal" burjuvaziyi de içine alan egemen sınıflarla emperyalizm arasında, uzlaşmaz çelişkiler yoktur. Kendi sömürü düzenine yönelen en büyük tehlikeyi işçi sınıfı hareketinde gören geri kalmış ülke burjuvazileri, emperyalizmle işbirliği yolunu seçmekte, emperyalizme karşı kararlı bir tutum almamaktadırlar. Bu anlamda, geri kalmış ülkelerde, ulusal bağımsızlık mücadelesinin de öncüsü işçi sınıfıdır. Bu tür ülkelerde, işçi sınıfı öncülüğünde yürütülen ulusal bağımsızlık mücadelesinin, sosyalizm mücadelesi ile kopmaz bağları vardır.

Emperyalizmin her türlü baskı ve tahakkümü altında bulunan ülkemizde de, ulusal bağımsızlık mücadelesi işçi sınıfı hareketinin gündeminde çok önemli yere sahiptir. Türkiye kapitalizminin, askeri, ekonomik, politik alanlarda emperyalizme sıkı bağlarının oluşu, işçi ve emekçi sınıflarımızın yaşam düzeylerini sürekli kötüleştirmektedir. Bunun ötesinde, Türkiye kapitalizmi, diğer bağımlı ülkelerden farklı olarak, küçük bir sömürücü azınlığıyla değil, bir sistem olarak emperyalizme bağımlıdır. Bu anlamda, "Türkiye'de anti-emperyalist mücadele, esasında, küçük bir azınlık dışında ulusun tümünün katıldığı, ulusal düzeyde bir mücadeleyi değil, emperyalizmle bütünleşmiş iç kapitalizmi de hedef alan sınıfsal düzeyde bir mücadeleyi içerir. Bu durum, anti-emperyalist mücadelenin sosyalizm için mücadeleden ayrılamayacağını ve bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin bir bütün olarak ele alınması gereğini kanıtlar."(4)

GÜNCEL GÖREV DEMOKRATİKLEŞME

Yukarıda ele alınmaya çalışıldığı gibi, ülkemizde ulusal bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi bir bütün oluşturmaktadır. Bir başka deyişle, önce bağımsızlık, demokrasi, sonra sosyalizm gibi bir ayrım ülkemiz

koşullarına ters düşen, bilimsel olmayan bir ayrımdır. Gelişme düzeyi, Türkiye'den çok daha geri, hatta henüz kapitalistleşme aşamasının başında olan birçok ülkede bile, demokratik ve sosyalist görevlerin içiçe geçtiğinin işçi sınıfı hareketlerince vurgulandığı günümüzde, böylesi bir ayrıma gitmek, demokrasi mücadelesi ile sosyalizm mücadelesi arasındaki ilişkiyi kavrayamamak demektir.

Ülkemizde, burjuva demokratik devrimin esas itibariyle yapıldığı, önümüzdeki devrim aşamasının sosyalist devrim olduğu, geçen sayıda ele alınmıştı.

Ancak "sosyalist devrim, bugünden yarına, hemen gerçekleşecek değildir. Ama önümüzde bir milli (ulusal) demokratik devrim veya halk devrimi aşaması değil, güncel demokratik, anti-emperyalist hedefler ve görevler vardır." (5)

Bir başka deyişle, Türkiye'de işçi sınıfı hareketinin önündeki güncel ivedi görev, ülkenin demokratikleştirilmesi ve emperyalizmin her türlü baskı ve sömürüsüne son verilmesidir. Günümüzde faşist saldırı ve terörizm alabildiğine yoğunlaşmıştır. İşçi ve emekçi sınıflar, hayat pahalılığının, enflasyonun ve işsizliğin ezici baskısı ile yüzyüze bulunmaktadırlar. Yaşam şartlarını biraz olsun iyileştirmek için verilen uğraşlar, her türlü yol denenerek engellenmeye çalışılmaktadır. Uzun ve zorlu mücadeleler sonucu kazanılmış demokratik hak ve özgürlüklerin, kısıtlanma, ortadan kaldırılma girişimleri yoğunlaşmaktadır. Bu anlamda, politik alanda demokratikleşme mücadelesi, işçi sınıfı hareketinin yaşamsal sorunu haline gelmiştir. Demokratik hak ve özgürlükleri yokeden saldırıların etkisiz hale getirilmesi, son derece önemli bir görev durumundadır. Faşist saldırı ve baskıların yoğunlaştığı bir dönemde, politik demokratikleşmenin sağlanması ve bu yönde örgütlü mücadelenin geliştirilmesi işçi ve emekçi sınıfların, egemen sınıflar karşısında, konumlarını geliştirecek, mevzileri güçlendirecektir. Kitleler deneyleriyle öğrenmektedirler. Politik demokratikleşme mücadelesi, geniş emekçi sınıf ve tabakalara, düşmanın kim olduğunu öğretmektedir. Böylelikle, örgütlü mücadele sonucu kazanılan her mevzi, daha ileri mevzilere bir sıçrama tahtası oluşturmakta, mücadeleye katılan kesimleri genişletmektedir.

Politik alanda demokratikleşme, güncel ve çok önemli bir sorun olmakla birlikte, ülkenin demokratikleşmesinin tamamını kapsamamaktadır. Toplumun tüm kesimlerinin demokratikleştirilmesi, uzun ve sürekli bir mücadeleyi gerekli kılmaktadır. İşçi ve emekçi sınıflar için, demokratik hak ve özgürlüklerin geliştirilmesi, faşist odak ve güçlerin dağıtılması önemlidir ama, bu demokratik bir toplum yapısının kurulmasına yetmeyecektir. Demokratik hak ve özgürlükler ne kadar yaygın olursa olsun, ülke ekonomisi ve politikası üzerinde, işçi ve emekçiler söz sahibi olamadığı, egemen sınıfların siyasi egemenlikleri sınırlandırılmadığı ve giderek ortadan kaldırılmadığı sürece, gerçek demokrasiden söz etmek mümkün değildir. Bu anlamda, ülkenin demokratikleştirilmesi mücadelesi, demokratik gelişimin baş düşmanı olan emperyalizme, işbirlikçi tekelci burjuvaziye karşı yönelmeksizin başarılamaz. Demokratikleşme mücadelesi sosyalist devrim sonrası, sosyalizmin kuruluşuna kadar uzayan bir süreci kapsamaktadır. Demokratikleşme mücadelesinin kapsamı içinde olan belirli görevlerin, bugünden yarına gerçekleşmesi mümkünken, belirli diğer görevler uzun bir süre sonra hatta, sosyalizmin kuruluşu sırasında gündeme gelebilir. Örneğin, 141-142. maddelerin kaldırılması veya memurlara grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkının alınması görece olarak kısa bir dönem içinde gerçekleşebilirken, ulusal sorun, sosyalist devrim sırasında çözüme kavuşturulabilir.

Emperyalizmin geriletilmesi görevleri konusunda da benzeri örnekler verilebilir.

Fakat hangi somut hedefe yönelik olursa olsun, ülkenin demokratikleştirilmesi ve emperyalizmin geriletilmesi mücadelesinin, sosyalizm doğrultusunda ele alınması zorunlu olmaktadır. Belirli güncel sorunların çözüme kavuşturulması için sosyalizm perspektifini gözden ırak tutarak, burjuvaziyle uzlaşma yolunu seçmek, hiçbir gerekçeyle savunulamaz. Böylesi bir anlayış, işçi sınıfına ve sosyalist harekete ihanet demektir. İşçi sınıfının bağımsız politikasına darbe vurmak demektir. Örneğin, 141-142. maddelerin kaldırılması vb. için, işçi ve emekçi sınıfların örgütlü mücadelelerine güvenmeyip, burjuva politikalarına bel bağlamanın, işçi sınıfı hareketine ne denli büyük bir ihanet olduğu yaşanmıştır. Böylesi örnekleri çoğaltmak, 1971 öncesi dönemine ve MDD hareketine kadar götürmek mümkündür.

Sosyalizm doğrultusunda, ülkenin demokratikleştirilmesi ve emperyalizmin geriletilmesi mücadelesinde hedefleri böylece genel hatlarıyla tespit etmek mümkün olmaktadır. Bu noktadan sonra, temel sorun, en geniş kesimleri, bu hedefler doğrultusunda mücadeleye sokmak, yönlendirmektir. Tekelci sermayenin ve emperyalizmin egemenliğine karşı olan tüm katmanların, bu ortak mücadele içine çekilmeye çalışılması son derece büyük önem taşımaktadır. Böylesi bir mücadele, belirli hedeflere ulaşmayı sağlamasa bile, mücadeleye katılan tüm kesimlerin, deneylerini, bilinçlerini arttırıcı etkiye sahip olacaktır. Daha önce de vurgulandığı gibi, demokrasi mücadelesinin çok önemli bir boyutu, yığınları sosyalist devrime, iktidarın ele geçirilmesine hazırlıyor olmasıdır.

DEMOKRATİKLEŞME = DEMOKRATİK DEVRİM MİDİR?

Ülkenin demokratikleştirilmesi ve emperyalizmin geriletilmesi mücadelesi, büyük ölçüde demokratik görevleri kapsamaktadır. Bu doğaldır, çünkü ülkemizde burjuvazi, baştan beri, demokratik hak ve özgürlükleri kısıtlama, işçi ve emekçi sınıfları baskı altına alma yolunu tutmuştur. Bugün kazanılmış olan demokratik özgürlükler çok sınırlı durumdadır. Aslında, demokratik devrimin görevleri arasında olan birçok sorun (yaygın toprak ve tarım reformu vb.) çözüme kavuşturulmuş değildir. Ancak bu görevlerin varlığı, geçen sayıda da belirtildiği üzere, önümüzdeki devrim aşamasının demokratik devrim olduğu anlamına gelmemektedir. Demokratik ve anti-emperyalist görevlerle, demokratik devrim programı aynı şey değildir. Demokratik devrim, henüz kapitalistleşme aşamasının başında olan ve iktidarda pre-kapitalist unsurların ağırlıkta bulunduğu ülkeler için geçerlidir.

Demokratik görevler ise, en gelişmiş kapitalist ülkede bile gündemde olabilmektedir. Örneğin, Fransa, İtalya gibi ülkelerde, burjuva demokratik özgürlüklerin çok ileri boyutlarda olmasına karşılık, işçi sınıfı hareketleri, programlarına anti-tekelci, demokratik görevleri almışlardır.

Elbette, bu, Türkiye'nin Fransa ve benzeri kapitalist ülkelerle aynı kaba konulduğu anlamına gelmemektedir. Türkiye'de, demokratikleşmenin kapsadığı boyutlar daha geniş ve karmaşıktır. Bunun ötesinde, emperyalizme karşı ulusal bağımsızlık mücadelesi de söz konusudur. Ancak, demokratik görevlerin varlığı ile, demokratik devrim sorununun birbirine karıştırılmaması için böylesi uç bir örneğe gitmekte yarar olmaktadır.

DEMOKRATİKLEŞME VE EMPERYALİZMİN GERİLETİLMESİ NASIL GERÇEKLEŞECEK?

Sosyalizm doğrultusunda ülkenin demokratikleştirilmesi ve emperyalizmin geriletilmesi kapsamı içine giren sorunlar nasıl çözülecektir? Bu, büyük ölçüde yukarıdaki kapsam içine giren sorunların boyutuna ve o zamanki sınıfsal güçler dengesine bağlı olmaktadır. Ülkemizde sınıfsal güçler dengesi çeşitli alternatifleri ortaya çıkarabilir. Dünya devrimci hareketinin deneyleri, konuya ilişkin zengin örneklerle doludur. Ülkemizde, işçi ve emekçi sınıflar ve yandaşı demokratik güçlerle egemen sınıflar arasındaki mücadelenin belirli bir aşamasında işçi sınıfı partisinin ortak olduğu bir hükümet kurulabilir. Veya, sınıf mücadelesenin ulaştığı boyutlar, burjuva iktidarı, belirli özgürlükleri tanımaya zorlayabilir. Örneğin, işçi ve emekçi sınıflar ve yandaşı demokratik güçlerin örgütlü mücadelesinin ulaştığı boyutlar sonucu, egemen sınıflar iktidarı, genel grev hakkını, veya grevli toplu sözleşmeli sendika hakkını kabul etmek zorunda kalabilir. Bunun ötesinde, tekellerin devletleştirilmesi veya NATO'dan çıkılması, işçi sınıfının politik hareketinin de ortak olduğu bir hükümet tarafından gerçekleştirilebilir. Bunun da ötesinde, demokratik ve anti-emperyalist görevler, sosyalit devrim sonrasına kalabilir, ve bu sorunlar başka bir içerikte, sosyalizmin kurulması sırasında çözüme kavuşturulabilir. Bu alternatiflerin önceden saptanması mümkün değildir. Alternatifler, sınıfsal güçler dengesinin ulaştığı boyutlara göre ele alınabilirler. Bu anlamda, alternatifleri, devrimci mücadelede geçilmesi zorunlu aşamalar olarak görmek son derece yanlıştır.

Bilimsel sosyalist hareketin ve faşizme karşı mücadelenin önde gelen isimlerinden Dimitrov'un III. Enternasyonal'in 7. Kongre raporunda ele aldığı, birleşik cephe hükümeti sorunu bu konuda son derece öğreticidir. Dimitrov, bu konuşmasında, işçi sınıfının birleşik cephesi temeline dayanan bir hükümet kurulmasının söz konusu olabileceğinden söz etmekte, ancak bu hükümetin, bir devrim hükümeti değil, "karşı-devrimci, finans-kapital kodamanlarına ve onların faşist ajanlarına karşı şiddetli tedbirler alan bir hükümet" olacağını belirtmektedir.

Ülkemiz koşullarında, Dimitrov'un sözünü ettiği türden bir hükümetin kurulması gerçekleşebilir. Örneğin, işçi sınıfı partisiyle, sosyal demokrat parti böylesi bir hükümeti oluşturabilirler. Ancak, ülkemizde, sosyalist devrim öncesi kurulabilecek böyle bir hükümet bir devrim hükümeti olmayacaktır.

Böyle bir hükümetin bir zorunlu aşama olarak değil, sınıfsal güçler dengesinin ulaştığı boyutların bir sonucu olarak kurulabileceği, yine Dimitrov tarafından dile getirilmektedir. Dimitrov, böyle bir hükümetin, burjuva devlet mekanizmasını, faşizme karşı mücadele için kurulacak bir hükümeti engelleyecek bir güçte olmadığı, emekçi kitlelerin gericiliğe karşı başkaldırdıkları, ancak proletarya iktidarını kurmak için ayaklanmaya hazır olmadıkları, sosyal demokrasinin saflarında, faşistlere ve diğer gericilere karşı amansız tedbirler alınmasını isteyenlerin çoğunluğa geçtikleri zaman kurulabileceğini, ilgili konuşmasında ayrıntılı biçimde ele almıştır. Bu şartların ise, sosyalist devrim öncesinde mutlaka oluşacağını beklemek yanlıştır.

Tekrarlamak gerekirse, ülkemizde sınıf mücadelesinin boyutları, sosyalist devrim öncesinde belirli iktidar değişikliklerine yol açabilir. Ancak bu iktidar değişikleri, bir "milli" veya "ileri" demokratik devrim aşaması olarak tanımlanamaz. Bu iktidar değişikliği sosyalist devrimin önünü açacak, engelleri temizleyecek bir işlev taşıyabilir. Bunun ötesinde, "devrim söz konusu olduğunda, bu sosyalist devrim olacaktır." (6)

Kapitalizm ile sosyalizm arasında, burjuva diktatörlüğü ile proletarya diktatörlüğü arasında bir ara aşama yoktur. Bu sorun yine Dimitrov tarafından, Lenin'e atıfta bulunularak, özlü bir biçimde şöyle dile getirilmiştir. "Onlar, bu uydurma 'ara aşaması'na gene 'geçiş şekli' adını veriyorlardı, ve bu konuda Lenin'in bile sözünü ediyorlardı. Fakat bu sahtekarlığın içyüzünü ortaya çıkarmak güç değildi. Çünkü Lenin, burjuva diktatörlüğü ile proletarya diktatörlüğü arasında bir geçiş şeklinden değil 'proleterya devrimine' yani burjuva diktatörlüğünün devrilmesine geçiş ve yaklaşma biçiminden söz ediyordu." (7)

Sosyalist devrime geçiş ve yaklaşım biçimlerinin yaratılması gerçekten, işçi sınıfı partilerinin çok önemli görevini oluşturmaktadır. İşçi sınıfımızın politik hareketi, ülkemizde, işçi ve emekçi kitleleri, sosyalizm saflarında örgütlemeye çalışırken, bir yandan da, demokratik güçlerin ve emekçi sınıfların anti-faşist demokrasi cephesinde birleşmesine özel önem vermektedir. Böylesi bir örgütlü birleşik gücün yaratılması, hem faşist saldırganlığın püskürtülmesi, faşist odakların dağıtılmasını, hem de işçi ve emekçi sınıfların iktidarının önünün açılmasını, sosyalizme giden yolların temizlenmesini sağlayacaktır. O halde, önümüzdeki temel sorun, işçi sınıfının bağımsız politik hareketinin güçlenmesi ve buna bağlı olarak, demokratik güçlerin eylembirliğinin sağlanmasıdır.

KAYNAKLAR

1. *V.İ Lenin, Sağ ve Sol Sapmalar, Ser Yayınları, s. 58.*
2. *A G.E., sf. 61*
3. *Behice Boran: Sol İçinde TİP'in Yeri ve Görevleri, Yürüyüş, Sayı 180.*
4. *TİP Programı, Programa Temel Olan Görüşler Bölümü*
5. *Behice Boran, Yürüyüş, Sayı 180. sf.3*
6. *TİP Programı, Programa Temel Olan Görüşler bölümü*
7. *G. Dimitrov. Seçme Eserler, Cilt 1, Temel Yayınları sf. 251*

KÜBA DEVRİMİNİN ZAFERİ

aydın gönel

Bundan 20 yıl önce, bir zulüm iktidarı daha tarihin karanlığına gömüldü. Bu gün Küba sokaklarında açlıktan nefesi kokan işsizleri, birkaç pesos uğruna kendini satmaktan çekinmeyen kadınları görmek olanaksız. Onlar sömürü ve baskı araçları ellerinden alınan egemen sınıflarla birlikte, caddelerde bir daha boy göstermemek üzere gittiler. Bu gün halk dedelerinin, babalarının geçtiği yoldan çok farklı bir yolda: O, sosyalist ailenin onurlu bir üyesi olarak, sınıfsız toplumu maddi ve manevi temellerinin inşası yolunda geleceği güvenli adımlarla yürüyor.

Aradan geçen 20 yıl, Küba devriminin parlak ışığını bir an bile karartamadı. Dünya devrimci pratik ve teorisine yaptığı katkı günümüzde de önemini koruyor. Küba devrimi, bir kez daha bilimsel sosyalizmin, Marksizmin Leninizmin zaferi, onun evrensel ilkelerinin Küba somutunda hayata geçirilmesi oldu. Ancak, devrimin bu tüm yaşayan derslerinin yeteri kadar anlaşılmış olduğu söylenemez. Onun zengin pratiği, küçük burjuva devrimcileri tarafından yanlış değerlendirilmiş, çarpıtılmış sonuçları üzerine kurulan sol revizyonist teoriler "partisiz devrimciliğin", "işçi sınıfı ve partisinin öncülüğünün pratikte reddinin", "kitleden kopuk maceracılığın", "foko'culuğun" ve "silahlı mücadelenin mutlaklaştırılmasının" birer kılıfı olmuştur. Devrim önderlerinin tahlilleri bile sol revizyonistleri doğru yola getirememiş, üstelik onların ince ince eleştirilmelerine yol açmıştır. Dolayısıyla, 20. yıldönümünü kutladığımız şu günlerde devrimin bir incelenmesi, hem onun katkılarına duyduğumuz saygıdan, hem de özellikle gençlik içinde yankısını bulan çarpıtılmış sonuçlarından ötürü zorunlu olmaktadır.

En büyük çarpıtmalardan birisi devrimin Fidel Castro'nun başını çektiği 26 Temmuz 1953 Moncada Kışlası baskınıyla başladığıdır. Bu açık açık söylenmese bile, 1953 öncesi dönemden pek fazla söz edilmemesi bu dönemin bazılarınca önemli olmadığını göstermektedir. Devrimin 1953'de gerilla mücadelesiyle başlaması neyi ifade etmektedir? Halkın, özellikle işçi sınıfının o zamana kadar var olan "pasifliğini" ve yapılan "tek tük" direnişlerin, kavgaların silahlı mücadele olmadığı için bu pasifliği kıramadığını. Oysa bu gerçekte, büyük bir saygısızlığın, ilk sömürgeleştirildiği günden beri mücadele eden, bu uğurda canını feda etmekten kaçınmayan halkın verdiği kutsal uğraşı bir kalemde silmenin ifadesidir. Bu mücadele olmaksızın, Fidel Castro ve arkadaşlarının başarıya ulaşamayacağı gerçeğinin unutulmasıdır.

Küba'yı sosyalizme götüren nicel birikim İspanyol sömürgecilerinin istilasıyla başladı. 1511 yılındaki işgal, direnen binlerce Kübalının hayatına malolur. Adanın sömürgeciler açısından ikili önemi vardı: Zengin bir hammadde kaynağı olması özellikle şekerkamışı, tütün, kahve ve ticaret yollarının üzerinde bulunması. Katliamlardan kurtulanlar, Afrika'dan getirilen zencilerle birlikte köleci plantasyonlarda çalıştırıldılar. O dönemlerde tipik bir köleci toplum görünümündeki Küba da üretim ve ticaretin gelişmesiyle köle sayısı hızlı bir artış gösterdi. 1841'de bir milyon nüfusun 400 bini köleydi.

Adanın egemen sınıfları, İspanyol ve onlarla ittifak yapan Küba'lı zengin plantasyonculardan oluşuyordu. Küba'lı sömürücüler bu zulüm yönetiminde İspanyollara karşı çıkmayacak kadar akıllıydılar, çünkü onsuz yaşayamayacakları şeyi, plantasyonların mülkiyetini tek başlarına kölelere karşı koruyamayacaklarının bilincindeydiler. Ancak bu köle sahiplerinin bir kısmının ABD'nin güneyli köleci devletleriyle yakın ilişkilerinin var olması, ABD'nin ilhakçı eğilimlerinin güçlenmesine yol açıyordu. 1827-1868 yıllarında hızlanan makineleşme bu eğilimlerin daha değişik nitelikte, kapitalist sömürü biçiminde artmasını getirdi; artık ücretli emek köleci emekten daha verimliydi ve ABD iç savaşından kuzeyin kapitalist devletleri galip çıkmıştı. Küba'da ilk Amerikan şirketlerinin kurulması bu döneme rastlar. Kısa bir zaman içinde adanın ticaretini denetliyebilir duruma geldiler. Şeker ticaretinin % 90'nu, tütün ticaretinin ise 5 87'si ABD ile yapılıyordu.

Egemen sınıflar arası çıkar çatışmaları sürerken, emeği üzerinde çeşitli hesaplar yapılan Küba emekçileri esaret zincirlerini zorlamaya başladılar. İlk halkalar 1717'de köylü ayaklanmalarıyla koptu. 1795'de Nicolas Morales, 1812'de Jose Antonio Aponte'nin yönetimindeki köle isyanları düzeni artan ölçülerde tehdit ediyordu. O döneme değin en büyük yığın hareketi 1868 yılında başladı. Gomez ve Maceo önderliğinde ulusal kurtuluş savaşı on yıl sürdü. Halkın yeteri kadar örgütlü ve techizatlı olmaması yüzünden bağımsızlık elde edilemedi. Ama bu yiğit mücadele 1886'da köleliğin kaldırılmasına yol açtı.

1895'da ulusal kurtuluş için yeniden baş kaldıran Küba halkı bu sefer kendi eseri olan bir partinin izinde yürüyordu: Jose Marti'nin kurduğu, işçi kulüplerinin temsilcilerini de içeren Küba Devrimci Partisi. Bu parti hem Jose Marti'nin parlak zekasını ve örgütlü mücadeleye inancını, hem de halkın ulaştığı bilinç ve mücadele seviyesini gösterir. Aynı zamanda, 20. yüzyılı ilk çeyreğinde kurulan Küba Komünist Partisi'nin öncülüydü. Sınırlı cephaneye sahip olmasına rağmen, kararlılığını silahlaştıran halk İspanyolları yer yer bozguna uğratarak atalarının üzerinde katledildiği toprağı onlara mezar etti. 1898 yılında ABD'nin adayı satın alma amacıyla, savaşa müdahalesi sonucunda yenilen İspanyollar Küba'yı terkettiler. Onların boşalan kanlı tahtlarına

bu sefer Amerikan kuklaları geçti. Örgütlü Küba Kurtuluş ordusu dağıtıldı. 1902 Anayasasıyla Küba'ya biçimsel bağımsızlık verildi. Bu anayasanın "Platt Tadilatı" adıyla anılan meşhur maddesi ABD'ye Küba'da üsler bulundurma ve gerek duyduğunda müdahale hakkı tanıyordu.

Artık Küba Amerikan emperyalizminin yeni sömürgesiydi. Adanın zenginlikleri şimdi onlara peşkeş çekiliyordu. En iyi çiftlikler, madenler, demiryolları, ticaret Amerikan tekellerinin denetimine girdi. Ülke tek ürün üretimine mahkum edildi. Kübalı egemen çevreler bu sömürüden aldıkları sus payıyla seslerini çıkarmıyorlar, adanın bağımlılaştırılması için çalışıyorlardı. Varolan iki büyük partinin, Liberal ve Muhafazakarlar, sırayla yönetime geçmelerine rağmen değişen birşey olmuyor, iktidarlar sıkıştıkça ABD "Platt Tadilatı"na dayanarak adaya müdahale ediyor, tepkileri geçici olarak sindiriyordu.

Adanın ezilen sınıfları arasında güç dağılımı değişmişti. Makineleşme sonucu terkedilen köleci plantasyonlar çağdaş sömürücü kapitalist plantasyonlara dönüştü. Bu işçi sınıfının, zincirlerinden başka kaybedecek şeyi olmayan sınıfın gelişmesi demekti. Özellikle şeker üretiminin artmasına koşut olarak şeker işçileri nicel ve nitel olarak ağırlık kazanmaya başlamıştı. Ayrıca köylülerin yoksullaşmaları işçi sınıfını sayısal olarak daha da geliştiriyordu. Köylülerin durumu da işçilerden farksızdı. 400 bin köylü ailesi kötü sağlık koşullarında barınıyor, 200 bin aile topraktan yoksun durumda, küçük çiftçilerin % 85'i ise kira ödüyordu. Bu sayıca kabaran emekçi kitle iş bulabilme olanağına da sahip değildi: Sadece şeker sektöründe şeker kamışı rekoltelerinin arasındaki dokuz aylık dönemde 700 bin kişi işsizdi. Bu alım dönemlerinde bu sayı inanılmaz boyutlara ulaşabiliyordu.

Çarpık kapitalizmle beraber, onun pislikleri de ülkeye yayılmaya başladı: Fuhuş, kumar, yolsuzluk, vs. ABD emperyalizmi girdiği her yer gibi bu ülkeyi de içten kemiriyor, ahlaki çürümüşlüğünü halk yığınları arasına sokmaya çalışıyordu. Onun istediği tek bir şey vardı: kendisine itaat eden köle ruhlar.

İşçi sınıfının sayıca artışı ve önem kazanmasıyla 1904'de İşçi Partisi kuruldu. Daha sonra 1925'de Carlos Balino ve Antonio Mella'nın öncülüğünde kurulan Küba Komünist Partisi, 1939 yılında Devrimci Birlik Partisi ile birleşerek 1944'de Sosyalist Halk Partisi adını aldı. Küba Devrimci Partisinden devraldığı ulusal kurtuluş bayrağını toplumsal kurtuluş bayrağı ile beraber dalgalandıracak olan bu parti ile Küba emekçilerinin mücadelesi yeni bir boyut kazanacak ve 1959 devriminin yolları açılacaktı.

Marksist Leninist Parti ilk büyük sınavından başarıyla çıktı. Latin Amerika Birliği Federasyonu'na bağlı olarak Küba İşçileri Federasyonunun ülkede düzenlediği "açlık yürüyüşleri" devrin yönetimi Machado tarafından engellenmek istendi. Buna işçilerin yanıtı çok güçlü oldu. 20 Mart 1930'daki 24 saatlik greve 200 bin emekçi katıldı. Bu, Machado ve emperyalizm için son uyarıydı. 1933'deki ikinci genel grev Machado'yu yerinden etti. Şeker işçileriyle başlayan ve diğer emekçilere yayılan grev Machado'nun kanlı bastırma girişimleri üzerine ulusal ayaklanmaya dönüştü. Çeşitli topraklara ve fabrikalara el koyuldu. Yer yer "Sovyetler" kuruldu, kazanımları korumak amacıyla "Kızıl Muhafızlar" örgütlendirildi. Ancak ABD'nin desteklediği Batista 4 Eylül'de bir darbe ile yönetimi ele geçirdi. 1934 Martındaki genel grev vahşice bastırıldı. İktidarın ipleri yeniden emperyalizmin ve burjuvazinin eline geçmişti. Batista'nın izlediği muhalefeti bölme politikası sonucunda diğer muhalefet partilerinden soyutlanan Komünist Partisi mücadeleyi tekrar başlatamadı.

Ancak, 1934'de "Platt Tadilatı"nın kaldırılması, 1940'da demokratik bir anayasanın ilanı 1925 sonrası hızlanan bu gelişmelerin sonunda gerçekleşti. Halk kitlelerinin egemen güçlerden kopardığı bir taviz olan 1940 Anayasası, tamamlayıcı yasalardan yoksun olduğu için uygulanamadı.

1940-50 dönemi çeşitli anti-komünist hükümetlerin gelip geçtiği bir dönemdi. ABD'de yükselen Mc Carthyizme koşut olarak şiddetlenen anti-komünist kampanyalar esnasında işçi sınıfı birçok yiğit evladını yitirdi. 1944'de muhalefetin desteklediği Grau San Martin başkan olduktan sonra bütün umutları boşa çıkararak emekçilere ve onun partisi Sosyalist Halk Partisine saldırmaya başladı. Birçok sendika liderini öldürdü, bir kısmını da sendikalardan atmaya çalıştı. Her şeye karşın, egemen sınıflar diledikleri gibi hareket edemiyorlardı. Kre savaşına katılma kararı yoğun protestolar yüzünden uygulanamadı. 1950'de muhalefetin başarı kazanması da pek bir şeyi değiştirmedi ve genel hoşnutsuzluktan faydalanan Batista 10 Mart 1952'de bir darbeyle başa geçti.

1952 öncesi dönem, bize işçi sınıfının ve Marksist-Leninist Partisinin hiç de pasif olmadığını göstermektedir. Emekçilerin talepleri, dar ekonomik çıkar çerçevesini aşmış, artan ölçüde politikleşerek düzene yönelmişti. Bu olgunun başlıca sebebini iktidarın kanlı yüzünü, emperyalizmle yakın bağlarını açığa vuran ve bu doğrultuda emekçileri akif mücadeleye sokan SHP'nin yaygın örgütlen-

mesinde aramak yanlış olmaz. Özellikle eylemlerin 1925 sonrası artması, 1933 de Kızıl Muhafızların, Sovyetlerin kurulması bir rastlantı değildir. Bu dönem, işçi sınıfı ve partisinin tarihsel olaylara damgasını vurduğu bir dönem olarak kendini gösterir. Küba'da devrimi 1953 yılında başlatmak eğer çok büyük bir sınıfsal körlük değilse, olsa olsa tarihi kendine göre yontma çabasıdır.

1952 sonrasında SHP'nin ve işçi sınıfının tutumu ne olmuştu? "Küba komünistlerinin militan ve kararlı bir müfrezesi varolmakla birlikte, burjuvazi ve emperyalizm, komünistleri politik olarak yalıtlamayı başardı. İstisnasız bütün burjuva partileri komünistlerle herhangi bir anlaşmayı reddettiler. Emperyalizm ulusal politikamıza tamamen hakim oldu... Eski muhalefet partileri mücadele araçlarından, liderlerinden, mücadele stratejisinden yoksundular. Marksist-Leninist parti, kendi başına, silahlı bir isyanı başarmak için gereken araçlara, güce, ulusal ve uluslararası koşullara sahip değildi. Bu sırada, Küba'da geçerli olan koşullarda bu yararsız bir fedakarlık olacaktı." (KKP I. Kongresi s.24-25) İşte tam bu dönemde Fidel Castro ve arkadaşları Moncada kışlasını bastılar. Ancak başarıya ulaşamayarak, sağ kalanlar yakalandılar. "Fidel Castro'nun Batista'nın devrilmesine yaptığı tarihsel katkı, silahlı mücadeleyi başlatmak için gerekli olanın örgütlendirilmiş adımlar atılması olduğunu kavramış olması ve silahlı eylemleri başlatmak için doğru zamanı seçmesidir. Devrimci sürecin gelişmesinin durmaması için cesur silahlı eylemlere girişilmesi gereğinin 1950'li yıllarda ulaştığı noktayı değerlendirmesidir tarihsel açıdan doğru olan; doğru yılın ya da ayın seçilmiş olması değil" (Yeni Devrim Teorilerinin Eleştirisi II. s.49) Fidel Castro ve arkadaşlarının, uygulanmayan 1940 anayasasını hedefleyen demokrat nitelikli programları, onların komünistlerle uzlaşmak istemeyen diğer muhalefet güçleriyle ittifak yapmalarını kolaylaştırdı. Bu noktanın atlanmaması gerekir. "Ayaklanma mücadelesi döneminde sosyalizmin açıklanması halk tarafından anlaşılamayacaktı. Ve emperyalizm ordularıyla doğrudan ülkemize müdahale etmiş olacaktı. O günlerde Batista'nın kanlı zulmünün devrilmesi ve Moncada programı halkı birleştirdi." (KKP I. Kongresi s.28) O koşullarda, SHP'nin bir silahlı eylemi başlatmasının ne derece tehlikeli olduğunu, F. Castro'nun şu sözlerinden anlamak mümkündür: "Pico Turquino (Sierra Maestra'nın en yüksek noktası) tepesinde, elimizde bir avuç adamla Marksist-Leninist olduğumuzu söyleseydik, hiç bir zaman düze inemezdik" (Yeni Devrim Teorilerinin Eleştirisi 2 sy.55) Ayrıca, emperyalizm tarafından hareketin, herhangi bir darbe girişimi olarak yanlış değerlendirilmesi, gereken önlemlerin alınmaması 26 Temmuz hareketini güçlü kılan diğer bir faktördü.

SHP'de bir dönem gerilla hareketini yanlış değerlendirmişti. Bunun bazı sebepleri vardı. Moncada baskını sonucu halka yapılan baskılar artmış ve SHP kapatılarak illegale geçmek zorunda kalmıştı. Bu tür eylemlerin burjuvazinin baskı politikasına gerekçe oluşturduğunu düşünürsek SHP'nin tavrını daha kolay anlayabiliriz. Diğer yandan, 26 Temmuz hareketi içinde burjuva partileri ile yakın ilişkileri olan kişilerin varlığı SHP'yi gerilla hareketi konusunda şüpheye düşürüyordu. Castro o dönemden bahsederken şunları söylemekten kendini alamıyordu: "Biz Sierra Maestra'da ki gerilla savaşçıları marksist eğilimimize karşın alt orta sınıf düşüncelerimizi hala koruyorduk. İdeolojik açıklığımız yoktu; yalnız gücümüzle zorbalığı ve ayrıcalığı yıkmak istiyorduk." (Yeni Devrim Teorilerinin Eleştirisi II. sy. 62) Ancak SHP'nin esas hatası silahlı mücadele konusunda yeteri kadar örgütlenmemiş olması ve bunu kendiliğinden gelecek bir mücadele olarak görülmesiydi.

Çıkarıldığı mahkemede "Tarih Beni Beraat Ettirecektir" adlı savunmasını yaptıktan 21 ay sonra, politik yumuşama döneminde Castro kurtuldu. Meksika'ya giderek yeniden örgütlenmeye çalıştı. Granma yatıyla adaya dönerken ani bir baskın sonucunda elinde çok az gerilla kalmıştı. Bunlar Sierra Maestra'ya çıktılar. İlk aylarda büyük zorluklar çekan savaşçılar dövüşe dövüşe ilerleyerek sayılarını arttırdılar. Hareketin kitleselleşmesiyle SHP takındığı olumsuz tavrı değiştirerek gerillaları desteklemeye başladı. SHP yerel örgütleriher yönden silahlı mücadeleyi arkaladılar. SHP'nin önderlerinden Carlos Rafael, Rodrigez Castro'nun karargahındaki resmi SHP temsilcisiydi. Askeri hareket ile siyasi hareketin ortak hedefte çakışmasıyla dağlar Batista için aşılmaz duvarlar oluvermişti.

SHP 10 Mart darbesinden sonra suskun kalmamış, darbenin perde arkasını açıklamış ve çeşitli protesto gösterileri örgütlemişti. Ülkeyi karanlıktan aydınlığa çıkarmayı, yılgın ve birbirlerinden kopuk güçleri toparlayabilmek amacıyla demokratik ve halkçı bir program geliştirdi. Program köklü dönüşümler hedefliyor ve kurtuluşu Batista'nın düşüşüyle sınırlı tutmuyordu. 1955 Aralığı egemen sınıflara artık ülkeyi eskisi gibi yönetemeyeceklerini kanıtlar gibiydi. Ekonomik taleplerin yanısıra hükümetin yıkılması gibi politik hedeflerin yol göstericiliğinde 6 günlük genel grev Batista'nın bir askeri kışlaya sığınmasına sebep olacak kadar sömürücüleri korkutmuştu. Özgürlüğün önündeki kapılar birer birer yıkılıyordu. 1957 grevi de bir kaç günde tüm adayı sararak hayatı felce uğ-

rattı. 9 Nisan 1958 grevi ise askeri bir saldırıya hazırlık olarak düşünülmüş, SHP'nin tüm ikazlarına rağmen yapılmış, ancak başarısızlığa uğramıştı. Bu olay SHP ve işçi sınıfının onayının alınmaksızın kitle eylemleri düzenlemenin ne derece tehlikeli olduğunu bir kez daha ispatlamaktan öteye gidememiştir.

1958 yılı gerillaların sayıca arttığı bir yıl oldu. Artık gerilla kuvvetleri Batista'nın askerleriyle rahatça çarpışabilecek bir düzeye gelmişlerdi. Raul Castro ve Cienfuegos yönetiminde süren savaş paralı askerleri adım adım geriletiyordu. Temmuz sonunda gerillalar bir çok kentiele geçirmeye başladılar. Batista'nın son kozu olan başkanlık seçimleri de halk tarafından boykot edilince elinde hiçbir manevra olanağı kalmamıştı. Ordusu yorgun ve bezgindi. Havana'daki son dört günlük genel grev sonunda başkent isyancı kuvvetlerin denetimine girdi.

Ulusal kurtuluş elde edilmişti ama emperyalizmin müttefikleri hala ekonomiye, haberleşme araçlarına sahiptiler. Batista sonrası ilk hükümetin başkanı Urrutia bu güçlerden yana demokratik reformları sınırlamak amacıyla şiddetli bir anti-komünist kampanya başlattı. Ancak devrim durdurulamayacak geriletilemeyecekti. ABD emperyalizminin paralı silahı eski ordu dağıtıldı. Egemen güçlerin temsilcileri devlet kademelerinden temizlendi, toprak reformu yapıldı.

Amerikan ülkeleri örgütü emperyalizmin baskısıyla Küba'ya ekonomik ambargo koydu. Ancak ülkedeki karşı devrim ambargodan önce ezildiğinden bu ekonomik "önlem" tam başarıya ulaşamadı. Küba'nın bu zor günlerinde tek bir dostu vardı: SSCB... "1960 yılında SSCB ile kurduğumuz ilişkiler ulus ve devrimci liderlerin fikri olgunluklarını geliştirdi. Şüphesiz başlangıçta kavrayamadığımız bir şeyi öğretti bize. Ancak kendi ülkelerinde devrimi başaranların gerçek müttefiğimiz, kendi devrimimizin yardımcısı olabileceğini anladık. Proletarya Enternasyonalizmini öğrenmek fırsatını bulduk." (F. Castro konuşuyor s.14) Küba emperyalizmin saldırılarına bir özgürlük anıtı olan Havana Beyannamesi ve çeşitli tekellerin millileştirilmesiyle yanıtladı. Emperyalizmin elinde kullanıla kullanıla eskimemiş son bir silah kalmıştı: 17 Nisanda "Must Go" (Gitmesi Gerek) planı gereği Domuzlar Körfezine çıkan karşı devrim güçleri Küba'yı yeniden karanlığa gömmeyi tasarlıyorlardı. Ancak 72 saatte, çıktıkları kıyıdan denize döküldüler. Emperyalizm yenilmişti. 16 nisanda F.Castro devrimin demokratik aşamasının tamamlandığını ve sosyalist aşamaya geçildiğini ilan etti. Ulusal kurtuluş toplumsal kurtuluşla pekiştirilmişti. Martilerin, Balinoların, ölümü boşa değildi artık.

Sosyalizmin inşasını daha örgütlü yürütebilmek amacıyla 1 Ekim 1965'te SHP, 26 Temmuz Hareketi, Devrimci Yönetim birleşerek Küba Komünist Partisi Merkez Komitesini oluşturdu.

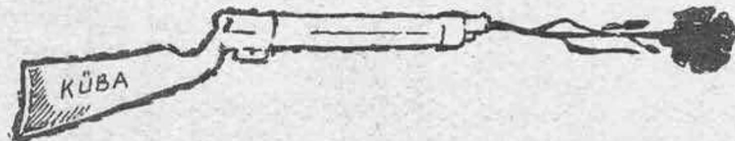
1952 sonrası dönem de sol revizyonizmin çarpıtmalarından kurtulamamıştır. Silahlı mücadele esnasında yalnız gerilla hareketi görülmekte SHP'nin varlığı, oynadığı rol gözden kaçırılmaktadır. Devrimden sadece silahlı tecrit edilmiş gruplara, focoya pay çıkarılır ve sadece silahlı mücadelenin devrimi zafere ulaştırdığı söylenir. Üstelik daha da ileri gidilerek, bu mücadele sırasında siyasi öncünün olmadığı, onun 1959 sonrasında silahlı mücadele içinden çıktığı iddia edilmektedir. Regis Debray'a göre bu bir "devrimde devrim"dir. O, Küba'dan çıkardığını söylediği bu dersi tüm Latin Amerika ülkeleri için genelleştirir.

Her şeyden önce SHP, işçi sınıfı ve emekçiler arasındaki sağlam örgütlenmesiyle, kitleleri bilimsel sosyalizmin ışığında mücadeleye sokmasıyla Küba'nın Marksist-Leninist partisi olma şerefine çoktan erişmiştir. SHP'nin silahlı mücadele esnasında bir dönem ağır davrandığı gerçeği de bunu değiştiremez. Zaten SHP daha sonra bu yanlışını düzeltmiş bütün gücüyle gerilla kuvvetlerine destek olmuştur. Silahlı mücadeleyi diğer mücadele yollarıyla uyumlulaştırarak Küba'nın ulusal ve toplumsal kurtuluşunda önemli bir rol oynamıştır. Ayrıca onun, devrimin sosyalist aşamasına geçişteki katkıları azımsanamaz. SHP işçi ve emekçi sınıfları örgütlü gücüyle sosyalizmin inşasına aktif olarak katmış, ülkedeki devrime engel olmaya başlayan anti-komünist güçlerin tasfiyesinde kendi üzerine düşen görevi yerine getirmekten bir an bile kaçınmamıştır.

Silahlı grupların halkı bilinçlendirip ayaklandıracağı ve partinin bu mücadele içinden kendiliğinden çıkacağı görüşü sadece Küba gerçeğiyle çelişmez, aynı zamanda diğer ülkelerin devrimci pratiğiyle de çelişir. Bu ülkelerin deneyleri bize hep askeri güçlerin siyasi öncüler tarafından kurulduğunu göstermektedir. Çin'de, Vietnam'da, Angola'da, Mozambik'te, Kolombiya'da parti askeri mücadeleyi örgütlemiş ve yönlendirmiştir. Siyasi öncünün yadsınması Filipinler'de olduğu gibi askeri mücadeleninyozlaşmasına, amacından sapmasına yol açmıştır. Siyasi örgütlenme olmadan, "küçük motor" fokoların "büyük motor" halkı harekete geçirebileceğini sanmak sabırsız ve hayalci küçük burjuva düşüncesine özgüdür. Ayrıca partinin dışlanması bir başka olguyu daha beraberinde getirir: Kendiliğindencilik ve iradecilik... Devrimi böyle nitelikte bir mücadelenin yaratabileceğini kabullenmek Marksizmin özünün reddiyle eşdeğerdedir. Toplumsal devrimler siyasi ve askeri önderliği kendinde toplayan işçi sınıfı partisinin yürüttüğü örgütlü mücadele sonucunda gerçekleşir. Partinin yadsınması ve hareketin kendiliğindenciliğe terkedilmesi Filipinlerde olduğu gibi askeri mücadelenin yozlaşmasına, amacından sapmasına yol açar.

Silahlı mücadele ve onun tek bir biçiminin mutlaklaştırılması "sol revizyonizmin çarpık görüşlerinin bir ürünüdür. Marksist Leninistlerin tavrı açıktır. Mücadele biçimleri sorununa ön yargılı bakmazlar. Bilimsel sosyalizmin ilkelerini ulusal ve uluslararası koşullara uygulayarak ülkelerindeki devrimin yolunu belirlerler.

Küba Devrimi hiç bir zaman bir "devrimde devrim" olmadı. Halkın 1717 lerde başlayan Marti'nin devrimci partisinde, Bella ve Malino'nun Sosyalist Halk Partisinde ve 26 Temmuz hareketinde doruklarına ulaşan, Küba Komünist Partisi ile bugünlere varan örgütlü mücadelesi sonucunda gerçekleşti. O günlerde kanlı topraklara atılan tohum, bugün emekçilerin, alın terinin suladığı toprakta yeşeriyor ve yarının sınıfsız toplumunda Dünya Devrimci Sürecinin yarattığı diğer ağaçlarla birlikte gür bir ormanı oluşturacak.

başı 18. sayfada

meler ve teknoloji işsizlik oranının artmasında önemli bir etkendir. Teknik gelişmeler sonucu açığa çıkan işgücünü başka alanlara kaydırabilecek bir kuruluş yoktur.

Hem % 4'lük işsizlik oranının emperyalist-kapitalist sistemin yapısal gereği olması, hem de daha az işgücü kullanarak daha fazla kâr için teknolojiden sonuna kadar yararlanmak istemesi emperyalist-kapitalist sistemin bu sorunu çözebilmesini olanaksızlaştırmaktadır. Emperyalist-kapitalist sistem var olduğu sürece de bu sorun sürecektir.

SOSYALİZM VE İŞSİZLİK: BİRBİRLERİYLE ÇELİŞEN KAVRAMLAR

Nasıl işsizlik kapitalizmin doğal bir sonucuysa ne etse de bu sorunu çözemiyorsa, işsizlik sorununun olmaması da sosyalizmin doğal bir sonucudur.

Sosyalist toplumun belirleyici bazı nitelikleri vardır.

o İşçi sınıfı kendi sınıfsal iktidarını kurmuştur,

o Özel mülkiyet kaldırılmıştır,

o Merkezi planlama vardır,

o Üretim büyük merkezlerde yapılmaktadır, vs.

Bu nitelikler birbirleriyle ilişkiler içindedir. Özel mülkiyetin ortadan kaldırılması herkesin çalışmasını, çalışarak yaşamını sürdürmesini zorunlu kılmaktadır. Planlamanın ve dolayısıyla sanayileşmenin başarılması için de üretimin büyük merkezlerde yapılması ve toplumsal mülkiyetin getirilmesi zorunludur.

İşte işsizlik sorununun çözümünü de sosyalizmin bu özellikleri içinde bulabilmek olanaklıdır.

Sanayileşmek işsizlik sorununun çözümünde önemli role sahiptir. Azgelişmiş veya gelişmekte olan ülkelerin sanayileşebilmesi günümüz koşullarında ancak sosyalizmde gerçekleşmektedir. (Bulgaristan'da sanayi üretimi savaş öncesi en elverişli 1939 yılına oranla, 1975 yılında tam 55 kat artmıştır. Bu demektir ki, sanayi alanında 31 yılda 55 eski Bulgaristan kurulmuştur. Devrimden önce sanayi ile tarım üretiminin oranı 24.8 : 75.2 iken, 1973'te bu oran yaklaşık 80:20 olmuştur.)

1974 (%) Yılı itibariyle İşçilerin Sektörlere göre dağılımı

Ülke	Tarım	Sanayi	Hizmetler
Almanya	73	47.6	45.1
Fransa	12.0	39.2	49.2
İtalya	16.6	44.1	39.3
Belçika	3.7	41.2	55.1
İngiltere	2.8	42.3	54.9
ABD	4.1	31.7	64.2
Kanada	6.5	31.3	62.2
Japonya	13.4	37.2	49.4
Türkiye	63.4	15.1	22.4

Sık sık "gizli işsizlik" var, "devlet daireleri doldurulmuş" vs. gibi hayret uyandıran birçok konuşmalar işitiyoruz.

Kapitalizmin çözemediği sorunlar yalnızca işsizlik sorunu değildir. Kapitalist ülkelerde gizli işsizlik, teknolojik işsizlik, mevsimlik işsizlik gibi işsizlik çeşitleri de vardır. Kapitalist ülkeler bu tür işsizliği de çözememektedirler. Buna en açık örnek olarak Türkiye'yi verebiliriz. Türkiye'de işsizlik sorunu hergün hızla artan oranlarla belirtilmektedir. 1975 yılına ait resmi istatistiklere göre iki milyon yüz bin civarındadır. Resmi istatistiklerde bu rakamın yaş gruplarına göre dağılımı konusunda verilen bilgilere göre 15-29 yaş arası nüfusun % 39,4'ü işsiz durumdadır. Bu büyük bir orandır. Fransa'da ise toplam işsiz kitlesinin % 46'sını 25 yaşından küçük genç işçiler oluşturmaktadır.

Türkiye'de 1978 yılında işsiz sayısının 5 milyonu aştığı sanılmaktadır. Buna gizli işsizliği, şişirilmiş kadroları da ekleyecek olursak, bu rakamın çok daha yüksek düzeylere çıkacağı gerçektir. Devlet dairelerinin doldurulması, genç emekçilerin sanayi alanında istihdam edilememesi bir yana, gençlik açlığa itilmektedir. CHP ağırlıklı hükümet yayınladığı genelge ile devlet dairelerine eleman alınmasını durdurmuştur. Bu karar devlet dairelerinde şişirilmiş kadroların son haddede vardığının kanıtıdır.

Türkiye ve diğer gerikalmış ülkelerin kapitalist sistemle sanayileşmesi olanaksızdır. Emperyalizm ve emperyalizme bağımlı tekelci kapitalizm Türkiye'nin sanayileşmesini engellemektedirler. Kapitalist sistemle kalkınma çabalarını sürdürdüğümüz sürece de emperyalizm bizim sanayileşmemizi engelleyecektir.

Bu tablodan hem yıllara göre sanayileşmeyi hem de sanayileşmenin ülke ekonomisi içindeki yerini görebiliyoruz. Doğu Almanyada ise sanayide ve büroda çalışanların oranı %84 dür. Sanayide çalışanların oranı % 50 nin üzerindedir. Tarımda çalışanların oranı ise: % 7,4 dür. Doğu Almanya' da da sanayileşmeye verilen önem açıktır. Toplam üretim için sanayi ürünlerinin yeri 1976 da 75.i dir.

Bir de Emperyalist-Kapitalist ülkelerin sektörel dağılımını inceleyelim.

Sosyalizmde kapitalizmde olduğu gibi işsizliğin belli bir oranda tutulması söz konusu değildir. Bu üretimde amacın 'kâr etmek" olmadığı sosyalist topluma ters düşer. Böyle olunca teknoloji seçimi de sosyalist toplum için sorun olmaz. Sosyalist toplumlar en ileri teknolojiyi kullanmaktadırlar. Ama, teknoloji işsizlik yaratmamaktadır. Bunun da nedenini üretim biçiminin içinde aramak gerekir. Planlamanın tüm üretimi kapsaması nedeniyle kullanılan ileri teknoloji sonucu doğacak işgücü fazlası rahatlıkla başka alanlarda istihdam edilebilmektedir.

Sosyalist toplumların en ileri teknolojiyi kullandıkları bir gerçektir. Dünyada uzaya ilk füze SSCB tarafından gönderilmiştir. SSCB dünyada Demir-Çelik üretiminde en ön safta yer almaktadır. Romanya petrol üretiminde en ileri teknolojiyi kullanmaktadır. Bulgaristan elektronik cihaz ve kimya üretiminde dünyada ön sıradadır.

Sosyalist toplumun yapısal sonucu olarak işsizlik sorunu sosyalizmde çözülmüş ve toplumsal refahın arttırılması yolunda etkili olmuştur.

Sosyalist ülkelerin sanayileşmeye

verdiği ağırlığı görmek için sosyalist ülkelerde çalışanların üretim sektörlerine göre dağılımını ürünlerinin oranını incelemek gerekir. 1975 yılına göre Bularistanda Endüstride çalışanların oranı %49 dur. Yapım, taşımacılık gibi alanlarda çalışanlarla birlikte bu oran %75'e kadar çıkmaktadır. SSCB'de yıllara göre çalışanların sektörel dağılımı ise şöyle:

YILLAR (%)			
Sektör	1913	1940	1976
Endüstri ve İmalat	9	23	38
Tarım	75	54	23
Ulaşım, İletişim	2	5	9
Diğer alanlar*	13	18	30

* Okul, hastane, yöneticilik, sanat alanları vs.

Bu tablodan da görüldüğü gibi sanayileşme oranları sosyalist ülkelere oranla düşüktür. Ayrıca Hizmetler olarak gösterilen sektörde görülen yüksek rakamlar da bizim 'gizli işsizlik", "şişirme kadrolar" gibi iddialarımızı doğrulamaktadır. Tüm kapitalist ülkelerde işsizlik, gizli işsizlik, şişirme kadrolar vardır. Bunların önünü alamamaktadırlar.

İŞSİZLİK SORUNU KAPİTALİZMDEN SOSYALİZME GEÇMEKLE ÇÖZÜLÜR

İşsizliğin toplumsal hayatta önemli bir yeri vardır. Sınıflı toplamlarda toplumun çok büyük bir kesimi çalışan sınıflardan oluşur ve bunlar yaşamlarını çalışarak sürdürürler. Nüfusun büyük çoğunluğunun çalışmak zorunda olduğu bu toplumlarda işsizlik sorunu çözülememektedir. Bu oran egemen güçleri ise hemen hiç etkilememektedir. Hatta çoğu kere Burjuvazinin ekmeğine yağ sürmektedir.

Sosyalizmi kurmuş ülkelerde ise işsizlik sorunu çözülmüştür. Herkesin çalışmak hak ve yükümlülüğüne sahip olduğu bu toplumlarda sorunun çözümü de üretim biçiminin doğal bir sonucu olmaktadır. Nasıl ki kapitalist üretim biçiminin doğal sonucu olarak işsizlik çözülmemekte veya çözülememekte ise sosyalist üretim biçiminin doğal sonucu olarak da bu sorun çözülmektedir. Herkes işsiz kalma, iş bulamama korkusu olmadan yarınlara güvenle bakmaktadır.

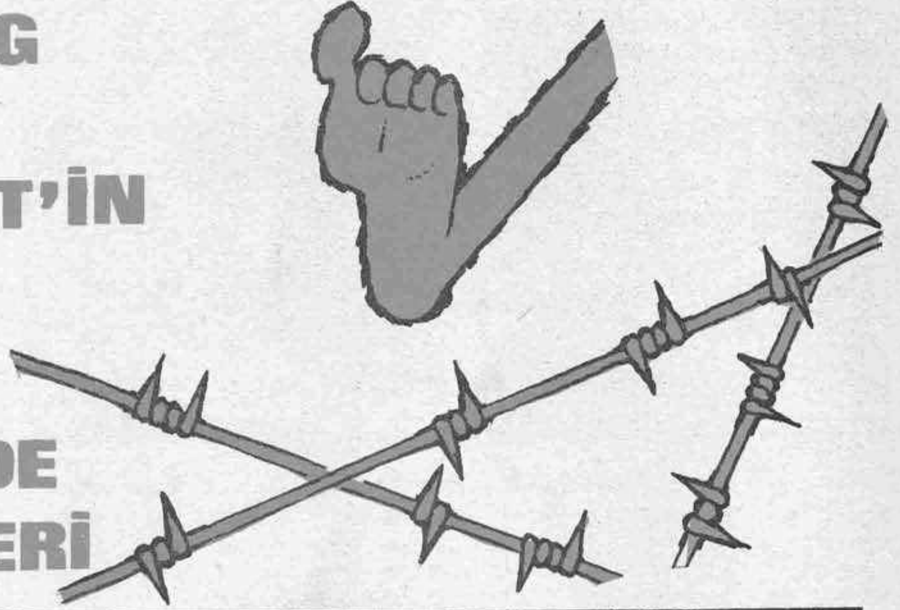
Bu yazı dizisine ilk başlarken söylediğimizi burada yineleyebiliriz: Kapitalist ülkeler işçilerinin işgüvenliğini bile sağlamaktan acizken sosyalist ülkelerde işsizlik diye bir sorun yoktur. Herkes en yaratıcı olduğu alanda sömürülmeden çalışmaktadır.

Kapitalist ülkeler işsizlik sorununu çözüme kavuşturamamışlardır. Bu doğaldır. Çünkü; sorunun çözümü sosyalizmdedir. Sosyalizmle çözülecektir.

LUXEMBURG VE LİEBKNECHT'İN MİLİTARİZ KARŞI MÜCADELEDE ÖĞRETTİKLERİ

DERLEYEN: GENÇ ÖNCÜ BASIN YAYIN PROPAGANDA BÜROSU

15Ocak 1919'da Alman Sosyal Demokratlarının sol kanadının önderi ve Alman Komünist Partisi'nin kurucularından Karl Liebknecht öldürüldü. Alman ve dünya işçi sınıfı hareketinin önde gelen isimlerinden olan, oportünizme ve militarizme karşı etkin savaş veren, işçi gençliğin devrimci eğitimi için önemli çalışmaları olan ve 1907'de kurulan Sosyalist Gençler Birliği Uluslararası Kurulu'nun kurucularından Karl Liebknecht ile ilgili bilgileri, çevirisi GENÇ ÖNCÜ BASIN YAYIN PROPAGANDA BÜROSU'NCA yapılan ve yakında yayınlanacak "LENİN'İN GENÇLİK VE GELECEK ÜZERİNE DEĞERLENDİRMELERİ" adlı yapıttan aktarıyoruz.

....

Lenin, Tüm ülkelerdeki sosyalist hareketin gelişimini dikkatle izlerken, proleter gençliğin örgütlü eylemlerine, özellikle savaşa karşı kararlı mücadelelerine büyük ilgi gösterdi. Alman sosyalist gençlik önderi Karl Liebknecht'in 1907'de Leipzig'de yayımlanan "Militarizm ve Anti-Militarizm'le ilişkili olarak uluslararası genç işçi hareketinin incelenmesi" adlı yapıtını okumuştu. Bu yapıtı, Lenin, Emperyalizm Üzerine yazılarından savaş ve ordu hakkında incelediği yapıtlar arasında belirtir. Anarşist sosyalistlerden Gustave Herve'i "(Karl Liebknecht'in dediği gibi) 'sosyal olayları kendine göre mekanik yorumlamasından' dolayı eleştirirken de bu yapıta değinir.

Yapıt yayınlandığında Liebknecht

dostluk dayanışma için

tutuklandı. Vperyod ve Proletery adlı Parti gazetelerinde Lenin ve Bolşevikler, Alman burjuvazisini, anti-militarist gençleri cezalandırmada kullandığı iğrenç yöntemlerden dolayı şiddetle kınadılar. Lenin 1908'de şöyle yazmıştır: "Almanya'da yirmi yaşından küçük kişilerin politik toplantılara katılmalarını yasaklayan 'dernek ve örgütlerle ilgili yasanın' çıkmasından sonra gençlik örgütlerinin dağıtılması, Almanya'da anti-militarist politikanın yayılmasını güçleştirdi.

Ama, tabii ki, Sosyal-Demokrat Partinin reformist önderleri ve yönetici sınıflarca çıkarılan engeller, gençliğin devrimci mücadelesini önleyemedi.

Genç savaşçılar uluslararası ölçüde birleştirme ve genç sosyalist işçi örgütleri için ortak bir eylem programı ortaya koyma çabaları uzun süre sonuç vermedi. Sonunda 1907'de, bir uluslararası gençlik birlikleri konferansı düzenlendi. Konferans, İkinci Enternasyonal'in Stuttgart Kongresi'nin son gününde açıldı.

Lenin'in yer aldığı ilk kongre olan İkinci Enternasyonal'in Stuttgart Kongresi'ne Macar Genç İşçileri Özerk Örgütü temsilcisi Gyula Alpari'de katılmıştı. Karl Liebknecht ile birlikte Genç Sosyalist Enternasyonali'nin kurulmasını sağlamıştı.

Gençlik Birliklerinin Stuttgart Konferansı, sosyalist gençlik örgütlerinin uluslararası birliğinin kurulması için temel oluşturdu. Viyana'da çalışmak üzere Genç Sosyalist Enternasyonali Uluslararası Bürosu kuruldu. Lenin'in Militarizmle ilgili karardaki eklemeleri Birinci Uluslararası Sosyalist Gençlik Konferansı Delegeleri arasında içten ilgi gördü.

Karl Liebknecht'in önerisi üzerine, gençlik konferansı delegeleri oybirliği ile şu kararı kabul ettiler: "Konferans savaşla ilgili Stuttgart kongresinin kararlarını ve anti-militarist mücadelede gençlik örgütleri için konan ilkeleri kabul eder. İç sınıf mücadelesindeki savaş tehlikesini de göz önüne alarak, uluslararası gençlik hareketinin görevini, kongre kararları doğrultusunda, militarizme karşı çıkmak olarak belirler."

Alman işçi ve komünist hareketinin savaşçılarından Albert Schreine'in anıları da Lenin'in kongredeki görüşlerinin Alman devrimci gençliği üzerindeki etkilerini daha ayrıntılı belirtir: ... Yazar, Lenin'in emperyalist savaşın önlenmesi, ülkedeki burjuvaziyi yıkıp yok etmek için kullanılması yolundaki önerisinin kendi üzerinde bıraktığı izlenimleri yazar. Emperyalizmin tümüyle ortadan kalkışına dek bir tarihsel dönem boyunca stratejik geçerliliğini koruyacak olan bu önerinin önemini çok sonraları anlıyacaktı. "Yine de, bu görüş, biz birlik üyelerine, Karl Liebknecht'in önderliğinde militarizme karşı mücadele sürdürmemiz ve ideolojik silahlanmamızı geliştirmede de yardımcı oldu."

V.Desyaterik ve A.Latyshev tarafından kaleme alınan LENİN: GENÇLİK VE GELECEK (Lenin'in Gençlik ve Gelecek Üzerine Değerlendirmeleri) adlı yapıtta daha sonra gençlik arasında yaratılmaya çalışılan kavram yanlışlıklarından söz edilmekte ve Lenin, Karl Liebknecht'in gençliği anti-militarist mücadelelerinin engelleyen bu yanlışlıklardan kurtarmayı politik görevleri saydıkları belirtilmekte.

1971 türkiye işçi partisi kampanyası

FAŞİZME HAYIR

serhat baysan

1971 öncesi başlangıçta büyük yerleşim birimlerinde ve giderek de tüm yurt yüzeyinde bugün içinde bulunduğumuz koşulların daha geri bir denemesi yürürlüğe konulmaktaydı. Artan biçimde hız kazanan kitle hareketlerine ve ileriye yönelişe karşı burjuvazi, hükümeti aracılığıyla kanlı tertiplerini başlatmıştı.

Bir yandan her tür ilerici harekete, direnişe karşı güvenlik kuvvetleri amansızca saldırılmakta, diğer yandan, yeni palazlanmaya başlayan Milliyetçi Hareket Partisi ve vurucu gücü olarak örgütlenen "komandolar" aracılığıyla kanlı saldırılar tezgahlanmaktaydı. Bu düzenlemeler, 1970 yılına gelindiğinde belki bugün için pek bir anlam taşımayan ama temelleri gözeteldiğinde ve bugünü yarattığı düşünüldüğünde çok önem taşıyan ölüm olayları da başladı.

O günlerde bu kıyımlara karşı pek duyarlılık göstermeyen kamuoyunun ve daha da önemlisi ilerici çevrelerin içinde bulundukları sessizliğe karşı Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran 27 Aralık 1970'de şöyle diyordu: "Şaşırtıcı ve son derece üzücü olan, bu genç ölümleri kadar kamuoyunun bir katliam halini alan bu öldürmeler karşısında keskin bir infial duymamasıdır."

Gerçekte egemen sınıfların istemlerinden başka bir anlama gelmeyen bu ortam, burjuvazinin "sağ, sol çatışması" teranelerini de geçerli kılmaktaydı. Giderek artan bir hıçla ilerici öğrenciler faşistlerce teker teker planlı biçimde öldürülmekte ve bu durum karşısında kamuoyundaki suskunluğa eşgüdüm bir "sessizlik'te demokrat, ilerici çevrelerde gelişmekteydi.

Gerçi o günlerde de sayıları oldukça kabarık imzalı bildiriler yayınlanmakta, basın açıklamalarıyla 'kınama'lar yapılmaktaydı. Ne varki hiç biri gerçekten birleşik, örgütlü iş ve güçbirliğini hedeflememekteydi. İlerici çevrelerde süren bu karmaşaya karşı yapılması gerekeni sürekli biçimde vurgulayan Türkiye İşçi Partisi güncel görevi şöylece duyurdu: "... açık teröre dayanan faşist bir yönetime doğru hızla gidiliyor. Türkiye'nin bütün anti-emperyalist, ilerici, devrimci, demokratik, sosyalist güçleri gölgesi ülke üzerine gittikçe koyulaşarak düşen faşizme karşı birleşmeli, direnmelidir." (aynı açıklama)

Tüm ilerici, demokrat güçleri işbirliğine çağırmanın belirli anlamda somut hedefler göstermeksizin olamayacağının bilinciyle artan hızla tırmanan faşizme karşı kitlesel direnişi örgütlemek, başlatmak amacıyla Türkiye İşçi Partisi 8 Ocak 1971'de "Faşizme Hayır" kampanyasını açtı. Kampanya boyunca onbinlerce afiş asıldı, yüzbinlerce bildiri dağıtıldı. Üç bildiri, "faşizme

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ

hürriyetlerin düşmanı

FAŞİZME HAYIR.

hayır", "faşizme karşı birleşelim", "yeter: kanlı ellerinizi çekin" başlıklarıyla her biri belirle hedefler içererek tüm yurtta dağıtıldı. Bu kampanya boyunca burjuvazinin, güvenlik kuvvetlerinin o zamana kadar görülmemiş bir telaşı gözlemlenmekteydi. Bütün eylemler baskınlarla karşılaşmakta, asılan afişler güvenlik kuvvetlerince en kısa sürede yok edilmekteydi.

Başlatılan kampanya sonuç olarak 'ilerici darbe' hülyalarıyla dolaşan çevrelerde etkili olmadı. Kampanya boyunca sloganın gereksizliği üzerine, eylemin zamansızlığı üzerine pek çok söz edildi. Kampanya bir yönüyle başarıya ulaşamadı: ilerici, demokrat kişi ve örgütleri yaklaşan tehlikeye karşı ortak eyleme sokmak. Ancak bu başarısızlıkta en önemli etken küçük burjuvazinin bugünden yarına kurtuluş düşüncelerinin ağır basmasıydı. Bu noktayı yorumlayan Türkiye İşçi Partisi 6 Mart'ta şunları belirtti:

Bu mücadele uzun vadeli bir mücadeledir. Sosyalistler amaçlarından ve izledikleri yoldan hiç şaşmadan, soğukkanlı, akıllı, gerçekçi mücadele yöntemlerini ısrarla, yiğitçe bütün tehlike ve fedakarlıkları öze alarak sürdürmesini bilen kişilerdir."

Kampanyanın başlayış tarihinden 12 Mart'a kadar geçen sürede adım adım Türkiye İşçi Partisinin saptamaları gerçekleşti. Kısa süre sonra faşizm işçi sınıfının politik örgütünü kapattı. Ancak gerek faşizm konusundaki önermeleri gerekse de bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi yolunda atılmış adımlar geri alınamadı. Bugün o tarihten çok daha ileri noktalarda mücadele sürüyor, sürecek. Ne yarki faşizme karşı tek tutarlı sınıf olan işçi sınıfının ve politik örgütünün dışında faşizme karşı mücadele konusunda her zaman tutarlı bir açıklık gözlemlenemiyor. Ancak gelişen mücadele tüm ilerici, demokrat güçleri faşizme karşı örgütlü birleşik güç biçimine ulaştıracak ve faşizmi ezecektir.

zeki utkan

GENÇ ÖNCÜ BİLİM EĞİTİM ARAŞTIRMA BÜROSUNCA HAZIRLANMIŞTIR

DENEYLERİN ÖĞRETTİKLERİ

Tarihsel süreç içerisinde 1848-1850 deneyiminin Materyalist anlayış içinde ilk defa alındığı bu yapıt 1850'de Karl Marx tarafından yazıldı. Burada, bütün Avrupa'da, kritik olduğu kadar tipik olan birkaç yıllıkbir gelişmenin akışı sırasında nedenlerin ardarda iç bağlanışın ortaya koymak, yani yazarın kafasında, siyasal olayları, son tahlilde, ekonomik olan nedenlerin sonuçlarına indirgemek söz konusu idi. (K. Marx,Fransa'da Sınıf Savaşımları, Sol Y. sf.7)

Farklı ülkelerdeki işçi sınıfı hareketlerini, demokrasinin gelecekteki biçimini, farkli sınıfların esas niteliğini ve eğilimini belirlemede 1848-50 döneminin yığınsal devrimci mücadelesi, K.Marx ve F.Engels için hareket noktası olmuştur.

BÜYÜK DEĞİŞİM: BİLİNÇSİZ YIĞIN HAREKETLERİNDEN, BİLİNÇLİ SINIF EYLEMLERİNE

17. yy. İngiliz sanayi devriminden başlayan 1848'lere kadar yürütülen tüm devrimler, burjuvazinin yönettiği azınlık devrimleri idi. Bunların diğer ortak yönleri ise burjuvazinin kendi içinde bölünmesi, hoşnutsuzlar, yeni istemlerin eski kazanımları yok etmesi burjuvazi içinde güçlenen grupların birbirinin yerine öncü rolünü almasıydı. Burjuvazinin ve proletaryanın zafer sonrası özlenecek yol hakkında bilgileri yoktu. Tüm bunlara karşın, kendiliğinden ve bastırılması olanaksız mücadeleler sürüyordu.

1848'lere gelindiğinde ise artık çoğunluk kendi özgül çıkarları için mücadele veriyor ve eskiden barikatlar üzerinde verilen savaşların koşulları da değişmiş olduğundan, bilinçsiz yığınların başında bilinçli bir küçük azınlık tarafından gerçekleştirilen devrimler zamanı tarihe karışıyordu.

Sanayi devriminin doğurduğu iki büyük sınıf -büyük sanayi burjuvazisi ve gerçek sanayi proletaryası arasındaki çelişki 1848 lerde Paris'te, toplumsal dönüşümü adım adım gerçekleştirecek sınıf mücadelelerini başlattı. 1848 Şubat devrimi burjuvazinin önderliğinde kralcı-feodalizme karşı, işçi sınıfı ve küçük burjuvazinin ortak mücadelesi sonunda başarılmış ve uzlaşma hükümeti ile sonuçlanmıştı. Ama sınıf çıkarları burjuvazi ile küçük burjuvaziyi birleştirerek işçi sınıfını iktidardan uzaklaştırmıştı.

Geçici hükümette yer alan ve işçi sınıfının sözcüleri durumunda olan Louis Blanc, Flocon ve Albert'in işledikleri hatalar sosyalizme karşı bir koalisyona yol açtı. Büyük bir ekonomik bunalım içinde bulunan Fransa'da Geçici hükümet burjuvaziyi tehlikeye sokmamak için, Şubat devriminin de yüklediği masrafların tümünü, vergi yoluyla köylüler üzerine yıktı.

1789 Büyük Sanayi devrimindeönemli rolü olan köylülük, bu dönemde tüm toplumsal gelişmelere karşı ilgisiz kalmıştı. Buna karşın Şubat 1848 devriminin öncüleri onları, kendi saflarında görmekteydiler. Cumhuriyet kurulduktan sonra Şubat 1848'de ilan edilen liberal radikal ve tüm ilerici unsurları içinde barındıran geçici hükümete karşı 10 Aralık 1848 seçimleriyle öcünü alacaktı. Geçici hü-

ve militanın eğitimi

kümete ve tüm Fransa'ya Cumhuriyeti kabul ettiren proletarya, bağımsız parti olarak öne geçti. Ama burjuva cumhuriyeti başta mali aristokrasi olmak üzere tüm mülk sahibi sınıfları iktidara getirmiş, tam anlamıyla burjuvazinin egemenliğini kurmuştu. İşçiler, burjuvazi ile işbirliği halinde özgürlüğe kavuşup, proletarya devrimini gerçekleştireceklerine inanıyorlardı. Halbuki bu dönemde, kapitalist üretim biçimini ortadan kaldıracak şiddetli sınıf çelişkileri olan bir toplumsal yapı bulunmamaktaydı. Ayrıca proletarya, toplumun çıkarları yerine salt kendi günlük çıkarlarını öne almış, köylülük ve küçük burjuvaziyi bir tarafa bırakmıştı.

17 Mart ve 16 Nisanda burjuvazinin hizmetinde olan proletaryanın, örgütsüz ve kararsız tutumu hem de proletaryanın kendi içinden kazanılmış Gezgin Muhafız ordusunun ona karşı kullanılması sonunda mücadeleler yenilgiye uğradı. 4 Mayısta Fransız halkı genel seçim sonunda yasal burjuva Cumhuriyetini kurdu. 1848 lerde ardı arkası kesilmeyen bu ayaklanmalar, proletaryanın yalnız ekonomik çıkarlarını, burjuva koşulların izin verdiği ölçüde, elde etmeye çalıştığı ve yine burjuvazinin kışkırtmaları sonunda verilen bir dizi sokak savaşımları olmuştur.

"YENİ BİR DEVRİM, ANCAK YENİ BİR BUNALIMIN ARDINDAN GELECEKTİR"

Haziran 1848 ayaklanması, proletaryanın kendi varlığı için ve burjuva düzenini yıkmaya yönelik verdiği gerçekçi meydan savaşı oldu. Proletarya henüz düzeni yıkabilecek düzeyde değildi ve ayrıca zor yoluyla ayaklanmaya iten burjuvazi olduğu için yenilgiye mahkumdu. "Ulusun burjuva rejimine, sermayenin egemenliğine başkaldırmış, proletarya ile burjuvazi arasında yer alan kitlesi, yani köylülük ve küçük burjuvazi, devrimin ileri doğru yürüyüşü ile proleterleri öncüleri olarak tanıyıp onlara katılmak zorunda bırakılmadıkça, Fransız işçileri bir tek ileri adım atamazlar ve bu rejimin kılına bile dokunamazlardı. İşçiler bu zaferi ancak korkunç Haziran yenilgisi ile satın alabilirlerdi." (a.g.e. sf. 47-48) Haziran devriminin barikatlarını, burjuvazinin kuyrukçuluğunu yapan ve sayıca en kalabalık olan küçük burjuvazi devirdi ama devrimin tüm borçları yine onun omuzlarına yüklendi.

10 Aralık 1848'de başkaldıran köylüler, diğer sınıflarında oylayırla iktidardaki burjuva Cumhuriyetini yıkarak yerine -Louis Napeleon'u- kralcı burjuvaziyi getirdi.

ZAFER İÇİN EN ÖNEMLİ KOŞUL: BAĞIMSIZ POLİTİK ÖRGÜTLENME VE SINIF BAĞLAŞIMLARI

1849'larda politik bilinçten yoksun, örgütsüz, kararsız ve diğer emekçi kitlelerden kopuk eylem biçimleri proletaryaya, demokrasinin kazanılıp geliştirilmesinde kendi öz partisi yoluyla, genel oyun daha büyük kazanımlar sağlayacağını öğrendi. Küçük burjuvazi ve partisinin uğradığı bozgunlarda onu devrimin büyük önderi proletaryaya yakınlaştırdı ve Sosyal Demokrat partide birleşmelerini getirdi. "Biz, devrimciler", "kargaşalık çıkaranlar", legal yollarla, illegal yollarla ve kargaşa ile olduğundan çok daha iyi gelişiyoruz. Kendi kendilerine verdikleri adla düzenin partileri, gene kendilerinin yarattıkları yasal (legal) durum yüzünden yok olup gidiyorlar." (a.g.e. sf. 29)

Yeni Anayasanın kabulu ile getirilen sınırlamalar sıkıyönetim ve seçim kampanyaları arasında 1849 Haziranında yeniden 1848 Haziranı yaratıldı. Proletarya, devrimci köylüler, ordu ve taşra illeri demokrat küçük burjuvazinin parlamenter öncüsünün arkasında yer alıyordu. Demorat küçük burjuvazinin temsilcisi, mecliste uğradığı bozgun üzerine, müttefiklerini ayaklanmaya çağırdı. 13 Haziran 1849'da başkaldıran küçük burjuvaların temsilcilerinin tutuklanması, ağır baskı yasaları ve sıkıyönetim sonucunda parlamentodaki güçlerinden de yoksun bırakıldılar. Ama Fransız halkı bu tarihsel süreç içerisinde yarattığı tüm mücadeleler sonunda proletaryanın başını çektiği partide birleşmeyi ve hedefin sosyalizm olduğunu öğrendiler. Proletarya Blangui'nin çevresinde birleşerek kendi diktatörlüğünü hedefledi. Tüm bu deneyimler Fransa'da proletarya devriminin zorunlu olduğunu kesin olarak ortaya koydu ve Paris komününe zemin hazırladı.

Artık proletarya burjuvazinin kışkırtmalarına kapılmadan, işçi sınıfı, küçük burjuvazi ve cumhuriyetçi burjuvazinin temsilcisi olan 3 adayla seçimlere girdi. Ama artık Proletarya başı çekmekteydi ve 10 Mart 1850 seçimi proletaryanın zaferini damgalayan bir devrim oldu. Elbette buna karşı burjuva iktidarının son sözü genel oyun kaldırılması olacaktı.

"FRANSA'DA SINIF SAVAŞIMLARI"NIN ÖĞRETTİĞİ

Fransada sınıf savaşımları adlı bu yapıt politik mücade içinde 1848-1850 döneminin somut koşullarında yaratılmış olup bu gün tüm dünya işçi sınıflarına şunları öğretmektedir.

1- Sosyalist devrim, kapitalist toplumun ekonomik çelişkilerinin bir sonucudur. Burjuva toplumunun üretici güçlerinin, burjuva koşulların kendilerine izin verdiği ölçüde gelişebildikleri böyle bir refah nedeniyle, gerçek devrimden söz edilemez. Böyle bir devrim, ancak modern üretim araçlarının ve burjuva üretim biçimlerinin birbirleri ile çatışma haline geldikleri evrelerde olanak kazanır.

2- Sınıf farklılıklarının ve tüm kapitalist üretim ilişkilerinin ortadan kaldırılabilmesi için bir geçiş aşaması olan "proletarya diktatörlüğünün" zorunluluğu.

3- Üretim ve değişim araçlarının toplumsal mülkiyeti; ücretli emek, sermaye ve bu ikisi arasındaki karşılıklı ilişkilerin ortadan kaldırılması.

4- İşçilerin, köylü kitlelerini ve küçük burjuvaziyi müttefikler olarak kazanmasının zorunluluğu.

'genç sosyalist' dürüst olmalıdır

semih gümüş

Faşist tırmanışın toplu katliamlarla şiddetlendirildiği şu günlerde, özellikle de 7 Türkiye İşçi Partili sosyalistin katledilmesinden sonra, antifaşist mücadele ve biçimleri konusundaki tartışmalar yeniden yoğunluk kazandı. Kalemi her eline alan, önce kendi dışındakileri tespih tanesi gibi sıradan geçiriyor, sonra da kendi "anlayışı"na ve antifaşist birliğe ilişkin "somut" önerilerini sıralıyor. Genç Sosyalist de MHP, Antifaşist Mücadele ve Demokratik Platform *başlıklı yazıda (Sayı: 30, 10 Aralık 1978), bu "görev"i yerine getirmeye çalışmış. Yazı, kimi anlaşılmaz, bozuk cümlelerle, sığlığıyla, Genç Sosyalist'in bilinen görüşlerinin amatörce bir yinelenmesi.*

FAŞİST TIRMANIŞ DAHA DA AZGINLAŞARAK SÜRÜYOR

Genç Sosyalist, Ecevit hükümeti işbaşına geldiğinden beri garip bir tespiti savunageldi: "Esas olarak elindeki mevzileri koruma durumuna düşen, ama bu arada ya tutarsa hesabı göle maya çalmaya devam eden faşist hareket, amaç, yöntem ve araçlarının deşifrasyona uğraması süreciyle birlikte gittikçe köşeye sıkışmaktadır."

Genç Sosyalist'in söylediği gibi, faşist hareket esas olarak elindeki mevzileri koruma ve köşeye sıkışma durumunda olmamış, ta başından beri, bir yandan elindeki mevzileri korumaya çalışırken, diğer yandan da esas olarak faşist tırmanışı hızlandırma ve sosyal demokrat iktidarı teslim alma peşinde olmuştur. Faşist güçler, Kahramanmaraş'ta yapılan kitle katliamı ve ardından gelen sıkıyönetimle de, ısrarla kovaladıkları bu amaçlarına ulaşmışlardır. İnsanların bu denli açık, bu denli pervasızca katledildikleri bir dönemde, faşist hareketin esas olarak mevzilerini koruma çabasında olduğu nasıl söylenebilir? Genç Sosyalist'in bu politikası, onu, ÜOD'nin kapatılmasıyla, "sembolik de olsa" faşizmin tehdit edildiği yanlışına da götürüyor. ÜOD'nin kapatılması çok yönlü hesapların bir parçasıdır ve katiller için "af" çıkarılmasından başka bir anlam taşımamaktadır. ÜOD'nin kapatılmasıyla, "sağa da, sola da" vurma mantığının uygun zemini yaratılmıştır. ÜOD'nin kapatılmasının, bırakalım faşist hareketi tehdit ettiğini, ürküttüğünü bile söylemek güçtür.

GENÇ SOSYALİST GERÇEKLERİ İNKARA SIĞINIYOR

Genç Sosyalist böylesi sağ bir konuma düşerken, diğer yandan da solculuğunu kurtarma çabasında. Çeşitli politik hareketlerin faşizme karşı mücadele anlayışını eleştirirken, boyundan büyük işlere de kalkışır. Şöyle diyor: "Benzer bir noktaya 'işçi sınıfının anlaşıksız seyircileri' ismini haketmek için elinden geleni yapan TİP düşmektedir. Doğruyu bilirler. Herşey onlardan sorulur. Ama hiç birşey yapmazlar. Yalnızca 'örgütlü birleşik güç yenilmez' diye malumu ilan etmekle yetinirler."

Bu sözlerdeki ezikliği sezmemek olanaksız. Ama daha önemlisi, Genç Sosyalist ne dediğini bilmiyor! Ya da, Genç Sosyalist politikanın çok dışında. Bu yazıdan henüz çok kısa bir süre önce, 7 Türkiye İşçi Partili sosyalist için düzenlenen törenin, düzenliliği, disiplini, örgütlülüğüyle, nasıl güçlü bir antifaşist gösteriye dönüştüğünden ve bu töreni Türkiye İşçi Partisi'nin örgütlediğinden haberi yok Genç Sosyalist'in. Onun yine, sosyalist bilim adamı Necdet Bulut'un cenaze töreni ve bu antifaşist gösteriyi nasıl örgütlediği de ilgilendirmiyor. Her iki gösteride de cenazelerin türlü oyunlar ve baskılarla kaçırılmaya çalışılmasına rağmen, nasıl söke söke alındığından ve bunları kimin yaptığından da haberi yok. Yine, bu güçlü antifaşist gösterilerin bazı çevreleri nasıl telaşlandırdığından da!.. Genç Sosyalist bunların hiç birini düşünmüyor olabilir. Ancak, ciddi politika yapmak istiyorsa, bunları uzun boylu düşünmek zorunda olduğunu bilmeli. Düşünmek için de, önce dürüst olmak gerektiğini bir an olsun akıldan çıkarmadan.

Biz Genç Sosyalist'in böyle davranmasını içtenlikle diliyoruz ama, onun da kabadayılığı kimseye bırakmaya niyeti yoktur: "Silah ele almamak için yemin edenler" diye, "gösterişli" bir başlık altında, "işçi sınıfı partisinin kadrolarını koruması", "bilimin öngördüğü zengin mücadele metodları", "gerekli zamanlarda aldırı" gibi sorunları içeriğinden tamamen boşaltıp, hamasi sözler haline getirir. Yakışıksız sözlerle, 7 yiğit insanın öldürülmesinin, "TİP'in işçi sınıfının ciddi, biricik partisi olduğunu değil, tam aksine olmadığını" gösterdiğini söylüyor. Genç Sosyalist devamla, şu "ders"leri hatırlatıyor bize: " 'İşçi sınıfının biricik partisi' ise en basit bir savunma anlayışı ve gerekliliğinden bile uzakta durmaktadır. Üyelerini adeta 'peygambere' dönüştürmüş, kadrolarının korunmasını da ısrarla burjuvazinin kolluk kuvvetlerine bırakmıştır. Yöneticileri durmaksızın 'faşistlerin bizi çekmek istedikleri alana gitmeyeceğiz' diye tekrarlayarak bireysel terörizmle, kendini her türlü yolla savunmayı aynı şey gibi göstermektedirler." Genç Sosyalist her küçük grup gibi kendi küçük dünyasının içinde dönenip duruyor. Bu söylediklerini nerden, nasıl çıkartır, neye dayandırır, hiç belli değil. Yazıdan anla-

şıldığına göre, bunları TİP Genel Başkanı Behice Boran'ın açıklamasından çıkartmaktadır. Ama gerçekte o, yalnızca kafasında, gönlünde yattığı gibi, görmek istediği gibi görüyor ve göstermeye çalışıyor. Bu, Genç Sosyalist'in eski bir özelliği. Ona bir kez öyle belletilmiştir, bildiğinden de şaşmamaya özen gösterir. Onun için kitlesel gösterilere 40-50 kişilik gruplarla katılmak hiç mi hiç önemli değildir. O bir kez gençliğin "SGB'nin savaş hattı"nda toplanacağına koşullandırmıştır kendisini. Çoğu kez doğru şeyler de söyler ama, bunlar da iman tazelemenin ötesine geçmez; tek başına doğruları söylemenin bir anlam taşımayacağını düşünmez. Kendisine dışardan bakmak gibi bir olgunluğun kıyısından geçmemiştir. Bundan bucak bucak kaçarken, kalkıp bir de işçi sınıfının partisine "ders"ler vermeye kalkışır. Haddini bilmek gibi bir erdemi yoktur, kısacası...

BU NE PERHİZ BU NE TURŞU!

Genç Sosyalist antifaşist mücadeleden ne anladığını açıklarken de suçüstü yakalanır! Bir yanda "temel mücadele yöntemi kitlesel mücadeledir, (ve) ... herşeyden önce bu, birlikte verilecek bir mücadele demektir." der; öte yanda da SGB'nin birkaç yerde tek başına yaptığı ve tek başınalığıyla da örgütlü faşist çetelerin provokatif saldırılarına açık olan, biri de Kırıkkale'de böylesi bir provokasyona yolaçan cılız mitingleri, "Faşizme karşı mücadele yükseliyor!" diye sunar bizlere. Bu mitinglerle kendi varlığınızı "kanıtlamaya" çalışıyor olabilirsiniz ama, sorumlu olmak zorunda olduğunuzu da unutmayın..

Antifaşist birlik ve mücadele sorunu tartışılacak. Yalnızca tartışmakla da kalınmayacak, somut girişimlerde bulunulacak. Bunlar bilimsel sosyalistlerin ivedi görevleri. Emekçi halk hareketinin çıkarları bunu gerektiriyor. Ne var ki, kimilerine çok sıradar gelen bazı gerçekleri de hiç akıldan çıkarmamak zorundayız.

Dürüst olmak, samimi olmak, yapıcı olmak, birleştirici olmak gibi!

salman ve ökkeş'ten mektup

Türkiye'nin diğer hassas bölgelerinde olduğu gibi Pazarcık'ta da faşistlerin ve tüm gericilerin üzerinde durdukları konu alevi-sünni çatışması yaratmaktır. Faşistlerin destek aldıkları ve harekete geçirdikleri sünni kesimidir. Maocuların dayandıkları ve üs olarak kullandıkları alevi kesimidir. Objektif olarak adı ne olursa olsun meydana gelecek herhangi bir hareketin alevi-sünni çatışmasına dönüşmesi ortamı hazırlanmış oluyor.

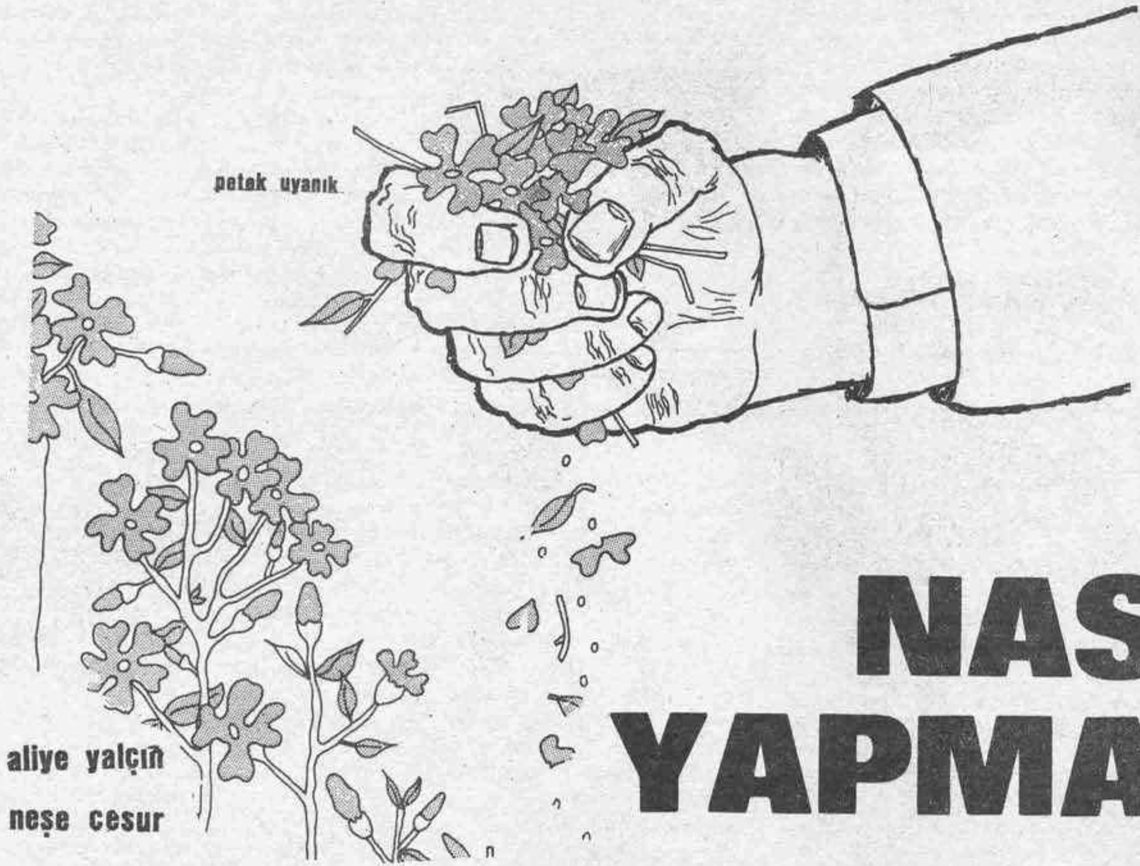
Maoculuk kırsal yörelerde aleviler arasında çalışırken kendi açısından garip sınıfsal çözümler getirirler. Keçi sayısından sınıflandırmalardan tutun, dönüm miktarına göre sınıflandırmaya varıncaya kadar yörenin durumuna göre sınıfsal tahlillerle karşılaşabilirsiniz. Bunlara birde sosyalist sisteme sövüp ne olduğu belirsiz laflar, politik örgüte sabah akşam sövgüler eklenince maoculuk ve gericilik daha rahat at oynatabiliyorlar.

İş bu kadarlada bitmiyor, halk sürekli en basit eylemler içine çekilip mücadeleden uzaklaştırmaya çekiliyor. Örneğin. halk hergün toprak işgali bahanesi ile uyutuluyor. Köylünün en çok sevdiği topraktan, köylünün kendisi nefret ettiriliyor. Pazarcık köylülerinin deyimi ile "Sağ olsun maocular çürük arazi bırakmadılar hepsini ağaların üzerine tapuladılar. Ve ağalarında istediği buydu. Yanlış yolda yürüyünce sonuçta burjuvazi karlı çıkıyor.

Maocuların bu pisliklerini, halkın gözleri önüne sergilediğin zaman yiyeceğin damga hazırdır. Sosyal-faşist. Bilgisizliğin kol gezdiği bu yörelerde bu laf faşist'in sosyalımı olurmuş demekki bunlar faşisttir şeklini alıyor. Kafiri öldürmek sevaptır" sözü buralarda "sosyal-faşisti öldürmek en büyük devrimciliktir şeklini alıyor.

Biz iki Genç Öncülü arkadaş Pazarcık yöresinde çalışmalarımızı yürütürken maocuların yazılamıyacak derecede pislikleri ile karşılaştık. Sürtüşmelerden öteye gidemeyen gelişmeleri önlemeye çalıştık. Bu iş maocuların pek hoşuna gitmedi. Akıllarına esen oyunu tezgahlamaya kalkıştılar. Nitekim 15 Eylül günü Davutlarköyünde ikimizin yolunu kesip yöre köylerinde topladıkları kişilerle taş sopa ve silahlarla üzerimize saldırdılar. Ölümden kurtulduk, bir kadının kolunu kırdılar. Birçok kişinin kafaları ve dişleri kırıldı. Hastahanede döndüğümüzde jandarmaca göz altına alındık. Sonradan öğrendik ki maocuların hazırladıkları bir ev basma dilekçesi sonucu içeri alınmışız. Üç gün nezaretten sonra tutuklanıp içeri alındık. Her mahkemede bir yalancı şahitle karşımıza çıktılar. Sonuçta şahitlerden biri tehdid altında ifade verdiğini beyan etti. 11 Aralıkta tahliye olduk. Maocuların istekleri gerçekleşmedi. Çünkü biz ölmedik. Maocuların kullandıkları masum insanlara bütün pisliklerini anlatacağız. Haklı mücadele ve çabamızı her zaman çekinmeden açıklıyacağız. Maoculuk ve gericiliği yok edeceğiz. Tüm Genç Öncü'lerle selamlar.

salman bünül ökkeş sayılır

NASIL YAPMALI

aliye yalçın

neşe cesur

Bulgaristan devrimci hareketinin önderi G.Dimitrof Çernişevski'nin "Nasıl Yapmalı" romanının 1953'de yapılan baskısında yazdığı ön sözde şöyle diyor.

"Daha 35 sene evvel "Nasıl Yapmalı" romanı Bulgaristan devrimci hareketinde ilk adımlarını atan bir genç işçi olarak bizzat bana oldukça derin ve silinmez bir etki yaptı. Ve söylemem gerekir ki ne ondan evvel, ne de ondan sonra benim devrimci eylemim üzerine Çernişevski'nin romanı kadar kuvvetli etki bırakan edebi bir eser olmadı"

Çernişevski; kapitalist ilişkilerin boy attığı bir köleler ülkesi olan Rusya'da köylü isyanlarının büyük bir hızla arttığı ve Lenin'in deyimiyle demokratizm ile sosyalizmin iç içe geçip bütünleştiği, bir dönemde yaşadı.

Böyle bir dönemde gençliğin büyük beğenisini kazanan ve fikirleri Çarlık için korkutucu olan Çernişevski 1862 tarihinde ortada hiç bir suç delili olmadığı halde tutuklandı ve ömrünü zindanlarda geçirdi. Gerici basın ve liberal geçinenler bu tutuklama emrini alkışlarla karşıladı. Bütün bu alkış sesleri Çernişevski'nin "Nasıl Yapmalı" romanının gür sesini zindanlardan duyurmasına engel olamadı.

Bu romanı yazar "Bilgi ve Hayat ansiklopedisi" adında bilimsel bir kitap olarak düzenleyip, daha sonra kitaba roman karakteri kazandırmayı tasarladı. Böylece yansıttığı çelişki ve çözümlemeleri herkesin kavrayabileceği biçimde sunmayı başardı.

Kendinden önceki Rus yazarlarının yarattıkları olumsuz tiplere karşın, değişmekte olan Rus toplumunun yeni insanı ilk olarak Çernişevski'nin "Nasıl Yapmalı" romanında biçimlenmiştir. Bu yeni tipler bir yandan toplumsal yapıyı eleştirmekle bir yandan hayata yeni görüş ve amaçlar getirmektedirler. Ve aynı zamanda bu yeni idealleri kökleştirme heyecanı ile doludurlar.

Sosyalizm'e adımını atan her kişinin bu romanı okuması ve bu karakterleri tanıması gerekliliği G. Dimitrof'un romanın tiplerinden Rahmetov için söyledikleri ile daha iyi anlaşılabilir.

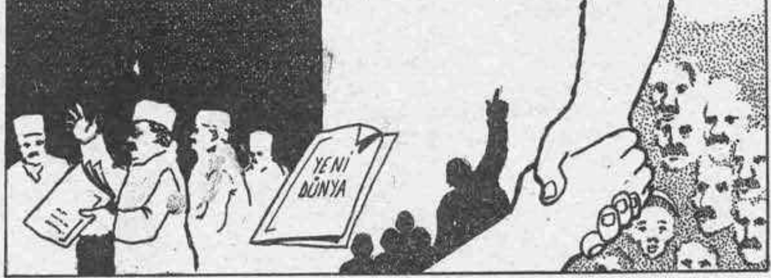
"... Hele Rahmetov benim sevgilimdi. Ben, metin, dayanıklı, cesur, fedakar olmayı, güçlüklerle ve mahrumiyetlerle iredemi ve karakterimi çelikleştirmeyi, özel hayatımı işçi sınıfının yüce davasının çıkarlarına tabi tutmayı, tek kelime ile Çernişevski'nin bu kusursuz kahramanı gibi olmak istemiştim. Gençliğimde, bilhassa faydalı bir proleter devrimcisi olarak eğitilmemde büyük yardımcı olduğu hiç şühhesizdir. Bu etki, daha sonraları, benim Bulgaristan'da ve Leipzig mahkemesinde devrimci mücadelemde kendi ifadesini bulmuştur."

15'lerin bayrağı bugün daha yükseklerde!..

BÜYÜK EKİM DEVRİMİYLE BİRLİKTE SOSYALİZM YOLUNDA İLERLEYEN MUSTAFA SUPHİ'NİN DURUMU KÖKÜNDEN DEĞİŞİKLİĞE UĞRADI. MUSTAFA SUPHİ ARTIK ENTERNASYONALİZM DAVASINA ADANMIŞ BİR BİLİNCE ERİŞMİŞTİ...

1918 YILINDA ARKADAŞLARIYLA ÇIKARMAYA BAŞLADIĞI "YENİ DÜNYA", 1918 HAZİRANINDA TOPLANAN "TÜRK SAVAŞ TUTSAKLARI SOSYALİST ÖRGÜTLERİ TEMSİLCİLERİ" KURULTAYI, TEMMUZ'DA YAPILAN "TÜRK SOL SOSYALİSTLERİ" KURULTAYI HEP BU BİLİNGLE ÖRGÜTLENMİŞ, YÖNETİLMİŞTİ... MUSTAFA SUPHİ GÜNLÜK GÖREVLERİ İÇİN "RUS DEVRİMCİ PROLETERYASIYLA OMUZ OMUZA, SAPTANMIŞ AMACA..." DİYORDU.

MART 1919'DAKİ ENTERNASYONAL 1. KURULTAYINDA DA TÜRKİYE SOSYALİSTLERİNİN DELEGESİ OLARAK KATILAN MUSTAFA SUPHİ TÜM DELEGELERE ŞU SÖZLERLE SESLENMEKTEYDİ:

MUSTAFA SUPHİ DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNCE "DOĞU HALKLARI MÜCADELELERİ" KONUSUNDA GÖREVLENDİRİLMİŞTİ.
1919 AĞUSTOSUNDA DENİKİNCE BAŞLATILAN KARŞI DEVRİME KARŞI SAVAŞAN EFSANEVİ 12. KIZIL ORDUNUN YÖNETİCİLERİNDENDİ...

TÜM BU ÖNEMLİ GÖREVLER MUSTAFA SUPHİ'NİN TÜRKİYE'DEKİ MÜCADELEYİ ÖRGÜTLEMEK, GELİŞTİRMEK İÇİN VERDİĞİ MÜCADELEYLE BİRLİK İÇİNDE YÜRÜYORDU. MUSTAFA SUPHİ TÜM ZAMANINI ŞUNA ADIYORDU:
"YAŞASIN TÜRK İŞÇİ, KÖYLÜ VE ASKERLERİN İKTİDARI."

LENİNİN PARTİSİNİN BİR NEFERİ OLARAK MUSTAFA SUPHİ EN BÜYÜK AMACINA, **SOSYALİST TÜRKİYE'YE** ULAŞMAK İÇİN ZORUNLU OLAN ÖRGÜTÜ, PARTİYİ DE KURMAK İÇİN TÜRKİYE'NİN TÜM BİLİMSEL SOSYALİSTLERİYLE BİRLİKTE 1920'NİN 10 EYLÜL'ÜNDE BAKÜ'DA KURULTAY TOPLADI. KURULTAYIN SONUCU DÜNYA İŞÇİLERİNE ŞÖYLE DUYRULDU: "TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİNİN KURULUŞU"...

KURULAN PARTİNİN VERDİĞİ GÖREVLE YURDA GELDİĞİNDE TÜRKİYE BURJUVAZİSİNCE 14 YOLDAŞIYLA BİRLİKTE KARADENİZ'DE KATLEDİLEN MUSTAFA SUPHİ'NİN, 15'LERİN BIRAKMAK ZORUNDA KALDIKLARI BAYRAK BUGÜN ÇOK DAHA YÜKSEKLERDE, ZAFERE, **"SOSYALİST TÜRKİYE"**YE ÇOK DAHA YAKIN.

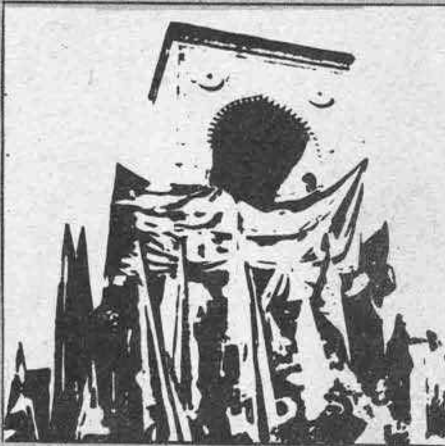

genç
öncü

ULUSAL BAĞIMSIZLIK
NATO'YA HAYI
KAMPANYASI ŞEHİD
YILMAZ DEREBAŞ

GİN YOLU
İŞÇİ SINIFININ
POLİTİK HAREKETİN
YOLUDUR

genç
öncü
CAN
ERSAN

